

รายงานการประชุม
สภาผู้แทนราษฎร

ครั้งที่ ๑๓

(สมัยสามัญ สมัยที่สอง)

วันจันทร์ที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๖๖

ฉบับสำนักงานพิมพ์

ครั้งที่ ๑ ถึง ครั้งที่ ๑๓ (สมัยสามัญ สมัยที่สอง) พ.ศ. ๒๕๖๖

สารบัญ

๒๕	ทรงที่ ๓๓/๒๕๗๖ (สำมัญ)	
๑	ญัตติตั้งวเนื่องกัษัความดำซ้ำของสภาดำมาชิก ผู้โคจะ เก้อย่าง โคขอให้ คกคอง กัษักรรมาธิการ • นอกเวลาประชุม	๖๔๒-๖๔๗
๒	หาหรือ เรืองขอให้มี เครื่องหมายคอกจันทร ใน หลักพระราชบัญญัติ	๖๔๗-๖๕๓
๓	พิจารณาการกำหนดวันประชุมสภา	๖๕๓-๖๕๕
๔	พิจารณาร่างพระราชบัญญัติอากรมฤคกัษัการ รับมฤคก	๖๕๕-๗๓๔

รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร
ครั้งที่ ๑๓/๒๔๗๖ (สามัญ) สมัยที่ ๒
วันจันทร์ที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๔๗๖
ณพระที่นั่งอนันตสมาคม
เริ่มประชุมเวลา ๑๕.๓๘ นาฬิกา

สมาชิกมาประชุม ๑๒๐ ท่าน

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวว่ามีผู้เสนอญัตติตั้งคณะ
ระดับหนึ่ง ข้าพเจ้าเห็นสมควรจะเสนอให้สภาฯ ทราบในเวลานี้ เพื่อ
กันความโอ้อวดซ้ำของสภาฯ พระราชบัญญัติที่สภาฯ ส่งร่างมา ถ้า
สมาชิกผู้ใดจะแก้ไขอย่างไร ขอให้ตกลงกับกรรมาธิการนอกเวลา
ประชุม ถ้ากรรมาธิการไม่ตกลงอย่างไร นั้นเหตุจึงควรเสนอสภาฯ
ทั้งเพื่อเป็นการสงวนเวลา ข้าพเจ้าจึงขอเสนอต่อที่ประชุม

ขุนวรดิษฐ์กรุณเวทย์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดหนองคาย กล่าว
ว่า ข้าพเจ้าไม่ได้ยิน

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวว่ามีผู้เสนอญัตติว่า
เพื่อกันความโอ้อวดซ้ำของสภาฯ ถ้อยคำที่หยาบคายหรือไม่ใช้หลักการ

๒๐
แก้คำผิด

หน้า	บรรทัด	คำผิด	คำถูก
๒๙	๔	Line Breebing	Line Breeding
๔๗๑	๓๒	Defenition	Definition
๖๕๕	๓๕	Liocbb	Liabile
๗๗๕	๔	Queetion	Question
๗๘๗	๓๓	Officiol peper,	Official paper.
๓๐๓๒	๒	Indemity Cet	Indemnity Act
๓๒๗๖	๓๓	fee	fees.
๓๒๙๗	๗	Act proves in ten tion	Act proves intention
๓๔๒๕	๓๐	Private Bill	Private Bill
๓๔๒๖	๙	Qvantity	Quantity
๓๗๐๐	๒	๒๒ กรกฎาคม ๒๐/๒๔๗๖	๒๒ กรกฎาคม ๒๔/๒๔๗๖
๓๗๓๖	๓๓	Majorty	Majority

ที่ต่ำค้ม ในหลักการที่สภาฯ ตั้งร่างมา ถ้าท่านสมาชิกผู้ใดขอแก้ไข
อย่างไร ขอให้ตกลงกับกรรมวิธีการเวदानอกประชุม เมื่อกรรมวิธีการ
ไม่ตกลงด้วยจึงนำมาอภิปรายในสภาฯ

หอดวงศักรณการ ผู้แทนราษฎรจังหวัดบุรีรัมย์ กล่าวว่
ข้าพเจ้าขอโอกาสตั้งเด็กน้อย ตามที่ข้าพเจ้าตั้งกระทู้ถามรัฐบาล เมื่อ
ไรรัฐบาล.....

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวว่ ประเดี๋ยวก่อน เรื่องยัง
ค้างอยู่ ว่าเรื่องนกกนเดี๋ยวก่อน

ขุนวรดิษฐ์ครุณเวทย์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดหนองคาย กล่าว
ว่ อยากจะให้ผู้เสนอญัตตินั้นอภิปรายให้ข้าพเจ้าเข้าใจแจ่มแจ้งอีกสัก
หน่อย อะไรหุยมหุยม อะไรที่ไม่ใช่หลักการขอให้เป็นแนวทางการเด็ก
น้อยเท่านั้น

นายทองอยู่ พุ่มพุ่มนี้ ผู้แทนราษฎรจังหวัดธนบุรี กล่าวว่
เท่าที่ข้าพเจ้าสังเกตมาแล้ว จากร่างฮารกรมฤดกได้พิจารณาถี่มาหลาย
คราวแต่ยังไม่ได้ครั้ง แต่เชื่อแน่วว่อีกนานที่เดี๋ยวก ว่าจะเสร็จเดี๋ย
เวदानมาก กระทำให้หนังสือพิมพ์ขบกันมาก ว่าสภาฯ เราทำงานไอ้ไอ้ตัว
ซ้ำไม่ได้เรื่องอะไร ราษฎรก็เหมือนกันรู้ สักบ่นกันกตุ้มไปหมด เหตุฉะน
แหละเพื่อจะให้ย่นเวदानให้เร็วขึ้น ให้สัมพันธ์สภาฯ อันมีเกียรติได้พิจารณา
เป็นไปโดยรวดเร็ว เพราะฉะนนั้นข้าพเจ้าจึงได้เสนอเป็นญัตติด่วนขึ้น

และนอกจากนั้น ก็เห็นอย่างที่ท่านประธานได้เสนอเมื่อตะกี้นี้ แถง
ว่าหลักการใหญ่ของพระราชบัญญัติ เป็นต้นว่าเกี่ยวกับการได้เสียของ
รัฐบาลหรือประชาชน หรือเกี่ยวกับการเงิน ควรเปิดให้อภิปรายได้
ทั่วกัน คือก่อนที่สภาฯ จะส่งร่างให้กรรมาธิการ ขอให้กรรมาธิการ
ทำเครื่องหมายดอกจันทึบ ในหลักการใหญ่ๆ ที่อภิปราย และโอกาส
นี้ขอเรียนข้อ ๓ อีกว่า ร่างพระราชบัญญัติและญัตติกระทงตามที่ยังคงค้าง
อยู่อีกมากมายนัก ข้าพเจ้าเองได้รับไปปักเบาะเรือ ทงนเพื่อให้อภิปราย
จึงขอให้ประชุมกัน ๓ วัน วันจันทร์ วันพุธ วันศุกร์ เริ่มประชุมเวลา
๓๔ นาฬิกา ทงนขอให้เริ่มต้นแต่วันจันทร์

ขุนวรดิษฐ์จรุณเวชย์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดหนองคาย กล่าววา
อะไรเป็นหลักการน้อยใหญ่ ตามที่ข้าพเจ้าได้ขอให้อภิปราย

นายทองอยู่ พุฒพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดขอนแก่น กล่าววา
คำที่หยาบหยาบ คือคำบุรพบท คำตอบบ้าง คำอะไรๆ บ้างเหล่านี้ ถ้าจะ
มาอภิปรายในสภาฯ แล้ว ไม่มีที่สิ้นสุด ซึ่งหลักการใหญ่ๆ เกี่ยว
ด้วยการเงิน การได้เสียต่อประเทศต่อประชาชนต่อรัฐเป็นส่วนใหญ่
เราควรพิจารณาแต่ส่วนใหญ่ ไม่ควรพิจารณาคำหยาบหยาบอะไร ซึ่ง
คำหนึ่งเดียวเวลาไปตั้ง ๓๐ นาทีเช่นนี้เป็นต้น

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี กล่าววา
เรื่องแปรญัตติในพระราชบัญญัติ เราได้มีข้อบังคับไว้ชัดเจนแล้ว เมื่อ

เขาจะแปรกึ่งไปยังประธานกรรมการ และคณะกรรมการก็รวบรวมเรื่องและทำรายงานเสนอมาอีก ถ้าเราได้ประชุมตามแบบนั้น เราจะไม่ใช้เอ็ดเดอชอย่าง ๓ ครั้งทีเดียวมา เหตุที่ใช้เอ็ดเดอชเป็นเพราะว่าเราอยากเดิน แต่ทั้งเรื่องมันไว้ ก็ไม่เป็นด่วน มีอะไรซึ่งจะเป็นหุยมหิม บางแห่งเราจะต้องนึกถึงหลักไวยากรณ์เช่นบุรพบทต่อเพื่อทำให้ทราบหลัก ข้าพเจ้าคิดว่าเป็นหลักสำคัญ บางที่กรรมการให้เอาสำเนาไปปะข้างหน้าอาคารนามเช่นอาคารนามไม่มีต่อ เราจะเอาไปปะข้างหน้าก็ไม่ถูกหลักไวยากรณ์ เมื่อเราปฏิบัติตามหลักข้อบังคับ มีผู้รับรองแล้ว ๓ คน ก็จะเสนอมายังสมาชิก ภายหลังการอภิปรายก็คงจะตกลงในตัวอย่างมากมาย ไม่เนืบนานอย่างที่เดิมาแล้ว ฉะนั้นเรื่องนี้จะไม่นึกถึงความถึงร่างพระราชบัญญัติอากรมฤคก ซึ่งเรานำเข้าสู่สภา ฯ

ขุนวรดิษฐ์คุณเวทย์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดหนองคาย กล่าวถึงข้าพเจ้าเห็นว่า ถ้าจะแก้คำบุรพบท เป็นการหุยมหิม ไม่ถูกต้องด้วยซ้ำ.....

นายมนูญ บริสุทธิ์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดสุพรรณบุรี กล่าวถึงเรื่องการพิจารณาพระราชบัญญัติต่าง ๆ ข้อบังคับเรามีแล้ว ที่จะทำให้เร็วได้ ถ้าเราได้ตั้งกรรมการสามัญไว้แล้ว การพิจารณาอากรมฤคกที่ว้ากช้านนเห็นจะไม่ใช้สภา ฯ โดยเหตุที่รัฐบาลขอให้พิจารณา

มันจึงเข้าไป ถ้าเราทำตามข้อบังคับและหลักการทั่วไปแล้ว ก็จะเร็ว เพราะฉะนั้นไม่ควรจะรับคำของผู้ที่จะพิจารณาค้อนเช่นนั้นได้

ขุนวิเศษศรีตรุณเวทย์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดหนองคาย กล่าวว่ ข้อที่ว่ากรแก้ค่าบุรพทเป็นเหตุหุยมหยม ข้าพเจ้าไม่เห็นพ้องด้วยเลย เพราะเหตุว่าค่าใดได้ทำให้กลับความจะให้ เป็นการตรงกันข้าม เป็นสิ่ง ที่ควรแก้อย่างที่สุด เป็นต้นว่าท่านจะเดินกับใคร แล้วอีกประโยคว่า เช่นกับคำว่า “กับและหรือ” เป็นต้น เช่นกับว่า “ท่านจะกินน้ำกับขนม” หรือว่า “ท่านจะกินน้ำหรือขนม” เช่นนี้ คำว่า “หรือ” กับว่า “กับ” จะให้ประโยคนั้นส่งผลผิดกันไกล ถ้าเราพบบุรพท อันนี้ ตั้งมาจากกรรมาธิการ เราจะไม่ว่า หรือเป็นสิ่งหุยมหยม ข้าพเจ้ายังมองไม่เห็น

นายทองอยู่ พุฒพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดขอนแก่น กล่าวว่ เท่าที่ข้าพเจ้าได้กล่าวมาแล้วเมื่อนี้ หมายความว่ารู้ดีว่า สภา ฯ ทำ งานต่ำช้า เพื่อต้องการจะให้รวดเร็วยิ่งขึ้น นี่เป็นหลักสำคัญ เรา ไปตกลงกับกรรมาธิการนอกเวลา ก็ เมื่อเขาไม่ยอมให้แก้ ก็เอาเข้ามา ในสภา ฯ ไม่ใช่จะไม่ยอมให้แก้ เวลาของสภา ฯ เป็นเงินเป็นทอง ท่าน ต้องเข้าใจว่าร่างพระราชบัญญัติที่ตั้งไปให้ลายดับมาครานี้ เมื่อจะ ไปพิจารณากันมาคราหนึ่ง ๆ หลายดับมาที่ เสียเวลาไปเท่าไร

ทำการแทนประธานสภา ฯ กล่าวว่ เรื่องนี้ นอกจากข้อบังคับ เห็นว่า ถ้าจะให้ ผู้เสนอขอแก้ด้วยคำนั้น ให้ไปตกลงกับกรรมาธิการ

เสียก่อน ในข้อบังคับเรามีว่า ให้เสนอไปยังกรรมาธิการตรวจราย
งาน นี้ต้องมารอกันในสภาฯ มีทางตั้งอยู่หน้าเท่านั้น เพราะฉะนั้น
ทางตั้งอันนี้จะได้อธิบายให้ใจได้ในทางว่า เห็นควรจะเดินตามรูปนั้น หรือ
จะเปลี่ยนไปตามข้อบังคับที่มีอยู่ว่า ร่างพระราชบัญญัติที่ตั้งไปยังคณะ
กรรมาธิการแล้ว สภาฯ ก็มีความเห็นจะแปรญัตติอย่างไร ก็ให้ตั้ง
แปรญัตตินั้นไปยังประธานกรรมาธิการ เป็นหน้าที่ของประธานกรรมาธิการ
จะรวบรวมแปรญัตติเหล่านั้นเสนอมายังประธานสภาฯ อีกทีหนึ่ง แล้ว
จะได้มาตกลงในสภาฯ อีกทีหนึ่ง นั่นเป็นข้อบังคับซึ่งสภาฯ เห็นข้อ
มา นี้เพราะแต่ถ้าจะขอแก้ถ้อยคำ แทนที่เขียนเป็นลายลักษณ์อักษร
ไปตกลงกับกรรมาธิการทีเดียว ถ้าเห็นด้วย ก็ยอมแก้ไขทีเดียว
ถ้าไม่เห็นด้วย ก็ให้ทำตามระเบียบ มีว่าดังนี้ เพราะฉะนั้น ท่าน
ผู้ใดเห็นว่าควรแก้ตามที่เสนอ คือแก้ถ้อยคำเล็กน้อย ไปตกลงกับ
กรรมาธิการทีเดียว ไม่ต้องยื่นตามข้อบังคับหรือคงให้ปฏิบัติตามข้อบังคับ
ไม่ต้องมีการตั้งขอให้ที่ประชุมลงมติ

ที่ประชุมส่วนใหญ่ลงมติให้ทำทางตั้ง คือติดต่อกับกรรมาธิการ
เป็นอันว่า การแก้ถ้อยคำขอให้ติดต่อกับกรรมาธิการ

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวคือ หน้าที่การใหญ่ของพระราช
บัญญัติเป็นต้นเกี่ยวกับได้เสียของรัฐหรือประชาชนหรือเกี่ยวกับเงิน
ควรเปิดให้อภิปรายได้ทั่วกัน ก่อนที่สภาฯ จะส่งร่างให้สภาฯ ขอให้

กรรมวิธีการทำเครื่องหมายดอกจันทน์ในหลักการใหญ่ ในเรื่องการ
อภิปรายนี้ ไม่มีขัดข้องอย่างไรอภิปรายได้เสมอ ในเมื่อตัวได้เสนอ
การแปรญัตติหรือข้อสงสัยอย่างไร เมื่อรู้สึกออกไปอีกว่า ขอให้
กรรมวิธีการทำเครื่องหมายดอกจันทน์ ข้าพเจ้าจึงอยากให้พิจารณา
ถึง เรื่อง ความรู้สึกใน ข้อบังคับ ออกไป อีกเล็กน้อย การขอรับรองให้
กรรมวิธีการทำเป็นเครื่องหมายดอกจันทน์คือว่า มาตราไหนสำคัญก็
ให้ทำเครื่องหมายไว้ ท่านผู้ใดจะอภิปรายอะไรบ้าง ถ้าไม่มีผู้ใด
คัดค้าน เป็นหน้าที่ของประธาน ฯ จะได้แจ้งให้กรรมวิธีการทราบ
ต่อไป

หลวงวิจิตรวาทการ กล่าวว่า ข้าพเจ้าเคยเป็นกรรมวิธีการร่าง
อะไรมาหลายครั้ง รู้สึกว่าญัตติอันแรกของผู้เสนอก็คือแล้ว แต่ญัตติที่ ๒ จะ
ให้กรรมวิธีการทำ เครื่องหมาย เป็น ดอกจันทน์ เป็น หลักการ อัน สำคัญ
ข้าพเจ้ารู้สึก ว่า กรรมวิธีการต่าง ๆ มาก ความเห็นผิดกัน ทาง
กรรมวิธีการเห็นว่าสำคัญ ทางสมาชิกเห็นว่าไม่สำคัญ และจะมาต่อ
ว่ากรรมวิธีการ - ทางสมาชิกเห็นว่าสำคัญ ทางกรรมวิธีการเห็นว่าไม่
สำคัญ สมาชิกจะมาต่อว่ากรรมวิธีการบกพร่อง ข้าพเจ้าพูดโดย
ทั่วไป ในฐานะที่ข้าพเจ้าเคยเป็นกรรมวิธีการมาหลายครั้งแล้ว นี้
ว่าจะทำไม่สำเร็จได้

นายทองอยู่ พุฒพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดชลบุรี กล่าวว่ ใน
 ๕๕
 ทน ถ้ากรรมาธิการได้รับความไว้วางใจจากสภาผู้แทนราษฎรแล้วจึง
 ได้ รับร่างไป เพื่อจะให้แก้ไขหรือไปทำขึ้นนั้นก็แสดงว่าได้รับความ
 ไว้วางใจจากสภาฯ แล้ว ก็มีอำนาจเต็มที่ จะขอแก้ไขข้อใดข้อหนึ่งหรือ
 ไม่ เพราะได้รับความไว้วางใจแล้ว และสภาฯ ได้มอบอำนาจให้แล้ว

ขุนวรสิทธิ์สุรเวทย์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดหนองคาย กล่าวว่
 การทำเครื่องหมายนั้นที่เดียว เมื่อเราอ่านแล้วจะได้ทราบ ความเห็น
 ยังแตกต่างกันไปอีก ว่าสำคัญหรือไม่สำคัญ คณะกรรมาธิการเห็นว่า
 ไม่สำคัญ ภายหลังข้าพเจ้าเห็นว่าสำคัญ ก็จะไม่ชักท้วงเลยเป็น
 อันทาด

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุดรราชธานี
 กล่าวว่ ดูเหมือนเราจะพยายามแก้ไขบังคับกันไป และเราดู
 เหมือนจะลงมติผิดข้อบังคับเสมอ การอภิปราย เป็นสิทธิ์ของสมาชิก
 การอภิปรายเป็นของตัวอย่างยิ่ง ตามหลักของปาด์เมนต์ เราจะต้องยก
 ปัญหาทุกหมุมทุกแง่ทุกขอก เพื่อจะได้มีมติอันแท้จริงของสภาฯกรรมาธิการ
 จะทำเครื่องหมายว่าดังนี้ ให้อภิปรายหรือไม่อภิปราย หรือให้อภิปราย
 น้อยก็ไม่ผิดเสรีภาพของสมาชิก ดูประหนึ่งว่าสมาชิกจะมาชุมนุมเป็น
 เสียทีเดียว ในฐานะที่ข้าพเจ้าเป็นผู้แทนราษฎรแต่เป็นแค่เพียงผู้แทน
 ราษฎรเท่านั้น และขออย่าว่าควรจะให้เสรีภาพอย่างเต็มที่ ปัญหาว่า

เราจะทำที่เดียวหรือว่าเราจะตั้งข้อบังคับก่อน ดังท่ายว่าเราจะไม่ทำจนกว่าเรามีข้อบังคับ และเราก็ไม่มีข้อบังคับ เราก็ตกลงกันไปก่อนในสภา ฯ เดียวกัน ในเวลากระชั้นกัน กลับไปกลับมาเช่นนี้ ข้าพเจ้าก็ไม่ค่อยเดื่อมใสอย่างไรนัก

ทำการแทนประชาชนสภา ฯ กล่าวว่่า อันนี้ไม่ใช่ว่าเป็นการตกลงข้อบังคับอย่างไร เป็นการขอรับรองกรรมวิธีการเท่านั้น ถ้าหากว่าการรับรองเช่นนี้สมาชิกเห็นว่า จะทำให้เสื่อมข้อบังคับนี้ สมาชิกมีสิทธิที่จะโหวตได้ว่าไม่จำเป็น แต่ว่าข้อบังคับไม่มีเสียหายอะไรเลย เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจะได้ขอให้สมาชิกโหวตในที่นี้ ว่าการขอรับรองกรรมวิธีการเช่นนี้ ท่านผู้ใดเห็นด้วยโปรดยกมือ

ที่ประชุมไม่เห็นพ้องด้วย เป็นอันว่าตกไป

หอดวงประธานนฤพิศ ผู้แทนราษฎรจังหวัดระยอง กล่าวว่่า ขอรับรองว่าอย่างไร

ทำการแทนประชาชนสภา ฯ กล่าวว่่า ขอรับรองให้ตราข้อความสำคัญไว้ในมาตราใด ที่สำคัญเกี่ยวกับการได้เดี่ย เกี่ยวกับการเงิน การทอง ไม่มีใครยกมือก็เป็นอันตกไป

นายทองอยู่ พุฒพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดธนบุรี กล่าวว่่า

ขอให้ตามอีกครึ่งหนึ่ง เท่าที่เมื่อก่อน บางทีอาจจะไม่เข้าใจ คือว่าเรา
ทำงานในสภาฯ เพื่อให้เร็วขึ้น

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวคือ หน้าที่การใหญ่ ๆ ของพระ
ราชบัญญัตินั้น เป็นต้นว่าเกี่ยวกับได้เสียของรัฐ เกี่ยวกับการเสียเงิน
หรือประชาชน ขอให้กรรมการทำเครื่องหมายคอกจันทน์ หน้าที่
การใหญ่ ๆ นั้นไว้ สามีก็จะได้อภิปราย ท่านผู้ใดเห็นว่าควรร้อง
ให้กรรมการทำเช่นนั้น หรือท่านผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอให้ตั้งมติ
ที่ประชุมลงมติไม่เห็นพ้องด้วย เป็นอันตกไป

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวคือ หน้าที่การใหญ่ ๆ ของพระ
ราชบัญญัตินั้น เป็นต้นว่าเกี่ยวกับได้เสียของรัฐ เกี่ยวกับการเสียเงิน
หรือประชาชน ขอให้กรรมการทำเครื่องหมายคอกจันทน์ หน้าที่
การใหญ่ ๆ นั้นไว้ สามีก็จะได้อภิปราย ท่านผู้ใดเห็นว่าควรร้อง
ให้กรรมการทำเช่นนั้น หรือท่านผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอให้ตั้งมติ
ที่ประชุมลงมติไม่เห็นพ้องด้วย เป็นอันตกไป

กำหนดวันประชุมเป็น ๓ วัน คือ จันทร์ พุธ ศุกร์ เริ่มแต่ ๑๕
นาฬิกา ที่จริงเวลานี้ เรื่องตกค้างอยู่ทางมาก ทั้งพระราชบัญญัติ
แต่ปฏิบัติ ทั้งกรรมการ เพราะฉะนั้นก็ควรพิจารณาในเรื่องนี้
เสียด้วย แต่ว่าจะเป็นกอนนั้น ก็แล้วแต่ที่ประชุมจะเห็นสมควร
นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
กล่าวว่า เรื่องเราได้ตกลงครั้งก่อนว่าอย่างนี้ เราจะประชุมลับคาที่
ครั้งแรก คือในวันพฤหัสบดี ถ้ามีเรื่องเหลือ ก็จะไปพิจารณา
เรื่องที่เหลือในวันจันทร์ นั้นเป็นเรื่องที่เราตกลงไปแล้ว ถ้าเราจะ
เสนอเรื่องใหม่ เพื่อลงร่างเรื่องนั้นภายใน ๕๐ วันนั้น ผิดกับข้อบังคับ
รัฐบาลเสนอว่า ถ้าเราจะประชุมนอกจาก ๒ วันนั้น ก็เป็นการประชุม
วิสามัญ

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวว่าจะให้เข้าใจว่า เรื่องใดที่
 เสนอตกตามข้อบังคับแล้ว เป็นเรื่องที่ตกไป จะนำเสนอภายใน
 ๙๐ วันไม่ได้ เรื่องนั้นเป็นเรื่องที่สภาฯ ได้ตกลงให้ดำเนินการ เห็นว่า
 ไม่เหมาะ ก็อาจจะแก้ไขได้ ข้อบังคับเฉพาะเรื่องที่ตกไป ไม่
 รับประทาน ให้เข้าใจเสียเช่นนี้ เพราะฉะนั้นเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ขอ
 ให้แก้ไข

นายกรัฐมนตรี กล่าวว่าจะ ขำพเจ้าเห็นว่าในการที่ได้วางไว้ ๒
 วันนั้น คือวันพฤหัสบดี เป็นวันประชุมตายตัว และวันจันทร์เป็นวัน
 ที่มีการค้าง ก็จะประชุมในวันจันทร์อีก ในคราวนั้นควรจะกำหนดตาย
 ตัวเสียว่า จะประชุม ๒ วัน คือวันจันทร์และวันพฤหัสบดี ถ้า
 มีเรื่องค้าง ก็จะให้ประชุมวิสามัญต่อไปในวันอื่น

ร.ต. ถัด รัตนพันธ์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดพัทลุง กล่าวว่ามี
 ผู้เสนอให้ประชุม ๓ วัน ขำพเจ้าเห็นพ้องด้วย เพื่อเรื่องจะได้เร็ว
 ขึ้น แต่ที่เสนอว่า ๓๔ นาฬิกา นั้น เห็นว่าจะเป็นไปได้ เพราะ
 ว่า ๓๔ นาฬิกาเป็นเวลาทำงานของรัฐบาล ซึ่งสมาชิกโดยมากเวลา
 นั้นเป็นเวลาทำงานไปเด็กเขา ๓๕ นาฬิกา เพราะฉะนั้นถ้าจะให้เหมาะ
 ควรจะเป็น ๓๕ นาฬิกาครึ่ง หรือ ๓๖ นาฬิกา ไม่ใช่ ๓๔ นาฬิกา

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวว่าจะถามเจ้าของญัตติเสีย
 หน่อย ญัตติครั้งแรกเพื่อให้ตัดเวลาให้สั้นเข้า เท่าที่รัฐบาลเสนอ
 มาพอใจหรือไม่

นายทองอยู่ พุฒพันธ์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดฉะบuri กล่าววา
ตามทริรัฐบาลเด้นอนน ข้าพเจ้าไม่ขัดข้อง

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าววา คงเหลืออยู่ย้อกันหนึ่ง แต่
มีผู้บริบรองหรือยัง แปรญคดีอนน
นายคว ดพานุกรม บริบรอง

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าววา คงเหลือบัญญัติอยู่ ๒ ทาง
คือ ๓ วัน จันทร พุช ศุกร กับอีกทางหนึ่งทริรัฐบาลเด้นอ ให้
ประชุมเวลาเดิมใช่หรือไม่

ร.ต. ถัด รัตนพันธ์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดพัทลุง กล่าววา ใช้
เวลาเดิม หรือ ๑๖ นาฬิกาแก้แล้วแต่

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าววา ว่าให้แน่นอน

ร.ต. ถัด รัตนพันธ์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดพัทลุง กล่าววา
เวลาเดิม

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าววา มีญคดีของรัฐบาลขอให้
ประชุม วันจันทร กับวันพฤหัสบดี ถ้ามีการด่วนมาก ก็ให้ประชุม
กันก็อย่างวิสามัญ ซึ่งแล้วแต่รัฐบาลจะนัด

พระพิณินากร ผู้แทนราษฎรจังหวัดเชียงใหม่ กล่าววา ก่อน
ที่จะให้ลงมติ ข้าพเจ้าขอทราบวา ถ้าเราลงมติกันแล้ว รัฐบาล
จะทำได้ หรือ สันมุควาเราจะให้ประชุมกันทุกวันที่ดี หรือ ๓ วัน

ประชุมก็ดี สำหรับสมาชิกประเภท ๓ คงทำได้ แต่เกรงว่ารัฐบาล
จะทำได้ เพราะฉะนั้นจะให้มีการลงมติกันทำไม ในเมื่อรัฐบาล
กระทำไม่ได้ ข้าพเจ้าเห็นว่า การประชุมกันตามที่รัฐบาลขอรับรอง
ตั้งแต่

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวคือ คงเป็น ๒ บัญชีอย่างที่ได้
ได้อธิบายพ่วงกันเมื่อครั้ง คือการประชุม ๓ วัน จันทร์ พุธ ศุกร์ เวลา
๑๕.๓๐ นาฬิกา กับทางรัฐบาลขอรับรองวันจันทร์—กับวันพฤหัสบดี ถ้า
จะมีการประชุมพิเศษก็ให้มีการประชุมวิสามัญ ซึ่งแล้วแต่ที่ประชุม

ร.ต. ถัด รัตนพันธ์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดพัทลุง กล่าวคือ ตรี
ข้าพเจ้าไม่ได้เสนอเป็น ๓ วันมิได้ คือเห็นพ้องกับผู้เสนอ ที่ข้าพเจ้า
พูดจนมวณะเพาะแต่เวลา เมื่อผู้เสนอถอนแล้ว เป็นอันว่าคนไป ข้าพเจ้า
เห็นพ้องด้วยไม่ใช่เสนอ

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวคือ เมื่อไม่มีผู้คัดค้าน จะได้
ถือว่าสภาฯ ลงมติตามที่รัฐบาลเสนอ เป็นอันว่าทำตามนั้นตั้งแต่วัน
พฤหัสบดีเป็นต้นไป พิจารณาอากรมฤตกต่อไป มาตรา ๒๖ บรรทัด
ที่ ๓ ขนอวธิษฐ์ตรุณเวทย์ เสนอขอให้ขีดฆ่าคำว่า “รับผิด” ออก
แก่เป็น “ผู้มีหน้าที่” กรรมาธิการขัดข้องหรือไม่

พระยามานวราชเสวี กล่าวคือ ข้าพเจ้าเห็นว่าหน้าที่รับผิดชอบควรรู้
คำเดิมว่า “ต้องรับผิดชอบ” เพราะต่างกันมาก ถ้ามีหน้าที่ เขาก็มีแต่
หน้าที่เท่านั้นเอง จะเสียเมื่อไรก็ได้

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวว่า เข้าใจหรือไม่

ขุนวรดิษฐ์ ตรีคุณเวทย์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดหนองคาย กล่าวว่า
คือที่จริงไม่ได้แก้ความ เพียงแต่ว่าแก้ในทางหลักวิชากฎหมายเท่านั้น
ตามความเข้าใจของข้าพเจ้าเห็นว่าตามหลักกรรมศาสตร์ เมื่อบัญญัติ
กฎหมายออกไปแล้ว ก็ย่อมมีสิทธิและหน้าที่เริ่มต้น ส่วนความรับผิดชอบ
นั้น ไปมีเมื่อบุคคลนั้นทำผิดหน้าที่ เช่นทำผิดสัญญาหรือในทางแพ่งที่
ที่เรียกกันว่าละเมิด ในบัดนี้เราจะไปเรียกว่ารับผิดชอบอย่างไร เมื่อไม่มี
ความรับผิดชอบเกิดขึ้น จึงอยากจะให้แก้ในเหตุนี้เท่านั้น

พระยามานวราชเสวี กล่าวว่า คำว่า “หน้าที่” ถัด คำว่า
“รับผิดชอบ” ก็ได้เคยใช้มาในกฎหมายมากหลายแล้ว เดิมทีเดียว
มีคำว่า “รับผิดชอบ” แต่ภายหลังต่อมาสั้นยาวไป จึงใช้คำว่า
“รับผิดชอบ” เมื่อแก้ไขไปเสียหลักทางนั้น เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึง
เห็นว่าควรจะให้เขาไว้ตามร่างเดิมนั้น คำว่า “หน้าที่” ในภาษาอังกฤษ
เรียกว่า “กิจ” (Duty) รับผิดชอบในภาษาอังกฤษเรียกว่า “ไล
อะบิลิตี” (Liocbb)

ขุนวรดิษฐ์ ตรีคุณเวทย์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดหนองคาย กล่าวว่า
ถ้าเป็นเช่นนั้น ข้าพเจ้าก็ให้เป็นไปตามความประสงค์ของท่านกรรมการ

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวว่า ขอถอนแล้ว ถ้าไม่มีใคร
คัดค้าน จะถือว่าถอนแล้ว มาตรา ๗๒ ไม่มีใครแปร มาตรา ๒๘ ไม่มีใคร
แปร ๒๘ ของนายทองอินทร์ บรรทัดที่ ๕ คำว่า ๘ ขอแก้เป็น ๕

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
กล่าวว่า ในการที่ขอแก่นักเพื่อระดมแก่การเก็บภาษี ถ้าเราจะเก็บ
ภาษีเป็นงวดๆ คง ๘ บั๊กว่าจะแต่ได้เสร็จเป็นเวลานานเหลือเกิน อยาก
จะให้เร็ว เพราะไม่ประสงค์จะให้อากรค้างมาก เพราะฉะนั้นอย่างไร
ก็ดี ผู้เสียอากรมฤตกก็จำเป็นต้องเสียอยู่แล้ว แต่ขอตกลงกับกรมมาช
การว่า ถ้ามีการชำระไร ก็ถอนได้เพื่อเป็นการระดม

เจ้าพระยามุขมนตรี ประธานกรรมาธิการ ฯ กล่าวว่า มาตรา
นี้ได้เขียนไว้เพื่อเป็นการผ่อนผันการชำระหนี้ เนื่องแต่ที่ได้ทราบโดยมี
เหตุผลว่า คนไทยเวลานั้นหาเงินสดยาก มีเงินสดน้อย มีหนี้ทักทรัพย์มาก
อากรนั้นจะต้องถึงแก่ขายทรัพย์สินไม่มากนักน้อยเป็นแน่ เพราะฉะนั้นถ้าแม่
ว่าจจะเรียกอากรให้เร็วเข้าเท่าไร เป็นเหตุให้การจำหน่ายทรัพย์สินนั้นกะทัน
หัน อาจจะทำให้ไม่ได้ราคา เพราะฉะนั้นจึงได้ผ่อนไปให้เสียเป็น
๘ งวด หรือ ๑๖ งวด ก็หมายความว่า ๘ งวดนั้น มีครั้ง ๑๖ งวด
นั้น ๖ เดือนต่อครั้ง ถ้าแม่ว่าจะไปกำหนดไว้ดังนั้นแล้ว ก็ยกแก่
นานนับว่าหนัก และอีกประการหนึ่งไม่ใช่ที่เราผ่อนไปเฉยๆ ผู้ใด
จะร้องขอผ่อน เราก็เรียกค่าดอกเบี้ยร้อยละ ๕ เพราะฉะนั้นถึงจะยึด
ออกไปอีก ก็ต้องเสียดอกเบี้ย

ทำการแทนประธานสภา ฯ กล่าวว่า เข้าใจหรือไม่

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
กล่าวว่า ขอถอนแล้ว

ทำการแทนประธานสภา ฯ กล่าวว่ เพราะฉะนั้นนับว่าถอนแล้ว
 ทั้ของนายเกริ่น แ่น โศคิก บรรทัดที่ ๒ วรรค ๒ หน้า ๓๔ ทั้
 คำว่า “ สรรพากร ” ขอเติมคำว่า “ เพื่อให้รับส่วนแห่งอสังหาริม
 ทรัพย์เป็นการชำระเงินค่าอากรทั้หมด หรือแต่บางส่วน แล้วท่านให้
 รับอสังหาริมทรัพย์นั้นไว้เป็นค่าอากร โดยคิดค่าตามที่เจ้าพนักงานค้
 ราคาได้กำหนดไว้ ”

นายเกริ่น แ่น โศคิก ผู้แทนราษฎรจังหวัดอ่างทอง กล่าวว่
 คือให้เอาความนั้นออก “ ถ้าผู้ต้องรับผิด เสียอากรมฤตกในอสังหา
 ริมทรัพย์ ได้ยื่นคำร้องขอต่ออธิบดีกรมสรรพากร ” แล้วก็ขอเติม
 ความใหม่ ตัดความเดิมออก “ เพื่อให้รับส่วนแห่งอสังหาริมทรัพย์
 เป็นการชำระเงินค่าอากรทั้หมด หรือแต่บางส่วนแล้ว ท่านให้รับ
 อสังหาริมทรัพย์นั้นไว้เป็นค่าอากร โดยคิดค่าตามที่เจ้าพนักงานค้
 ราคาได้กำหนดไว้ ”

เจ้าพระยามุขมนตรี ประธานกรรมาธิการ ฯ กล่าวว่ ตามที่
 ท่านสมาชิกขอแก้ นั้น เมื่อตัดความสำคัญออกว่า “ และเมื่ออธิบดี
 กรมสรรพากรเห็นสมควร ” นี้ ใจความเท่านี้ ก็ที่ท่านสมาชิกขอแก้
 นั้นว่า เมื่อขอมอบอสังหาริมทรัพย์ให้แทนค่าอากรแล้ว อธิบดีกรม
 สรรพากรจำเป็นต้องรับ แต่ในส่วนร่างของกรรมาธิการจ้ ต้องเห็น

ล้มควมแล้วจึงรับ หมายความว่ารับก็ได้ ไม่รับก็ได้ แต่ในที่นี้ว่า
จำเป็นต้องรับผิดชอบตนเอง

นายแซ่ วจันตักษณะ ผู้แทนราษฎรจังหวัดสิงห์บุรี กล่าววา
ที่จริงความค่อน ที่ใช้คำว่า “อธิบดีกรมสรรพากรเห็นควม”
ข้าพเจ้าก็มีความเห็นดั่งที่สมาชิกได้แปรญัตติไป ข้าพเจ้าก็เห็นพ้องด้วย
ก็มีข้อสำคัญอยู่ตอนหนึ่ง คือใช้คำว่า “อธิบดีกรมสรรพากรเห็น
ล้มควม” คำว่า “ล้มควม” นี้ แคไหน ข้าพเจ้าก็วิตกอยู่เหมือนกัน
อธิบดีกรมสรรพากร ถ้าหากว่าเกิดไม่พอใจกับผู้เสียอากร จะเป็นใคร
ก็ตาม ไม่รับไว้เสียก็ได้ คือเรื่องมันว่า จะเด็กทำก็มีโทษ เรื่องเป็น
สองทางคือ รับก็ได้ ไม่รับก็ได้ ควรใช้คำให้ชัดเจนว่า ควรรับอย่าง
แปรญัตติคือว่า

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าววา เดียวเราจะแปรไปจากไหน

นายแซ่ วจันตักษณะ ผู้แทนราษฎรจังหวัดสิงห์บุรี กล่าววา
จากที่เขาเสนอเมื่อนี้ เพื่อสนับสนุนคนไหน

เจ้าพระยาศรีธรรมมาธิบดี กล่าววา ตามที่ท่านสมาชิกขอแก
ข้าพเจ้าเห็นว่าทำให้เจ้าหน้าที่ต้องรับทรัพย์สินเสมอ ถ้าแม้ว่าเราเอาทรัพย์สิน
ไม่ตีไปให้ ก็ต้องรับทรัพย์สิน ทรัพย์สินที่ราคาน้อยก็ต้องรับ เป็นการ
ผูกมัดรัฐบาลมากเกินไป แต่ทั้งนี้ก็ตามแต่ที่ประชุมจะเห็นล้มควม แต่
ในเรื่องที่ว่าอธิบดีกรมสรรพากรเห็นควมให้อำนาจได้หรือไม่ เพราะ
ทรัพย์สินบางอันไม่มีค่าอะไรเลยในเวลานี้ ก่อนหน้าจะมีราคาจะหวาดๆ

ว้อย แต่เดี๋ยวราคาเพียงวาละ ๑๐ บาท ๒๐ บาทก็มีถมไป ถ้าแม่
ว่ารับเล่มออกไปแล้วเข็นนี้อาจจะให้เสียผลเรื่อยไปในการคำนวณภาษีด้วย
ก็ได้

นายแซ่ วจันตักษณะ ผู้แทนราษฎรจังหวัดสิงห์บุรี กล่าว
เท่าที่ท่านกรรมาธิการได้แถลงมา ข้าพเจ้าเห็นว่าหลักสำคัญมีอยู่
เจ้าพนักงานได้ตราค่าทรัพย์สินนั้นอยู่แล้ว หมายความว่า จะเป็นไว้
๑๐ บาท หรือ ๒๐ บาท ก็ตาม อาจจะเป็นความว่าเจ้าพนักงานตรา
แก่งก็ได้ ถ้าจะมีความประสงค์อย่างที่ท่านกรรมาธิการอธิบายแล้ว
ข้าพเจ้าเห็นว่าควรใช้คำตรง ๆ ว่า เขาเงินตรง ๆ เสียเลยจะดีกว่า เป็น
เป็นข้อที่ทำได้ตามใจชอบ

ทำการแทนประธานสภา ฯ กล่าวว่ามีใครอยากจะพูดอีกบ้าง
ขุนพิเคราะห์คดี ผู้แทนราษฎรจังหวัดสุโขทัย กล่าวว่ามี ข้าพเจ้า
เห็นตามผู้ร่าง ที่ใช้คำว่าควร ถ้าเห็นสมควรก็ควรรับได้ คำนี้เป็นคำ
เหมาะเจาะอย่างที่สุด ในภาษากฎหมายใช้ได้ ถ้าจะใช้เป็นคำตายตัว
ก็เกินไป ราคาทรัพย์สินจะประมาณกันนั้น เจ้าพนักงานและเจ้าของจะ
ต้องมาประมาณด้วยกันทั้งสองฝ่ายว่า ราคานั้นดีหรือไม่ เมื่อเจ้าของ
ไม่ตกลงกัน ก็จะต้องตั้งตุลาการ นอกจากนั้นยังให้ศาลเป็นผู้ตัดสิน
ราคาอีกชั้นหนึ่ง เพราะเห็นได้ว่าเป็นความไม่ยุติธรรม ถ้าเจ้าพนักงาน
แก่งก็ต้องฟ้องร้องเขา คำว่าสมควรหรือควรนั้น ควรแล้ว ไม่ต้อง
แก้ไข

ขุนวรดิษฐ์ครุฑวงศย์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดหนองคาย กล่าวว่ามีเรื่องที่ได้เคยยกกันอยู่นั้น เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องแก่การปฏิบัติการเท่านั้น คือการบริหารการ ทางฝ่ายกรรมาธิการบอกว่า เราจะต้องวางหลักเช่นนั้นไว้ ก็เพื่อจะไม่ให้เจ้าพนักงานรับผิดชอบจนตายตัวเกินไป หากว่าสภาฯ จะลงมติให้ฝ่ายรัฐบาลปฏิบัติเกินกว่าที่ท่านกรรมาธิการอธิบายก็ไม่ได้ รัฐบาลก็คงปฏิบัติการไปไม่ได้ ก็เมื่อรัฐบาลปฏิบัติการไปไม่ได้ตามมติของสภาฯ แล้ว เรื่องมันก็จะยุ่งยากต่อไป ข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นการที่เกี่ยวกับฝ่ายบริหารการของเจ้าพนักงาน ก็เห็นว่าควรจะให้เป็นที่ปรึกษากรรมาธิการอธิบายนั้นจะดีกว่า

เจ้าพระยาศรีธรรมราชมนตรี กล่าวว่ามีตามความประสงค์จะออกพระราชบัญญัติเก็บภาษีอากรนั้น ก็เพื่อจะได้เงินมาชดเชยรายจ่ายของแผ่นดิน หลักของการเก็บภาษีก็ต้องเก็บเงิน ไม่ใช่เก็บสิ่งของ เพราะฉะนั้นถ้าจะตัดข้อนอกเสียก็เท่ากับจะให้เก็บภาษีสิ่งของมา ความประสงค์ของเราอยากจะได้เงิน ส่วนข้อนอกนั้น เมื่อขิมัตกรมสำรวจพบเห็นสมควรว่า บางอย่างได้รับมา จะขายได้ ชดเชยได้ในโอกาสอันควร ถ้าเป็นของที่ขายไม่ได้แล้ว ก็ต้องใช้ตามหลักการทันที เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าตามทางแล้ว ควรจะคงไว้ตามหลักของกรรมาธิการ

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวว่ามีท่านผู้ใดเห็นว่า ควรจะแก้ไขอย่างใดมาอีกเสนอ ขอให้ลงมติ

ตั้งมาอีกตั้งจนมากลงมตีไม่เห็นพ้องด้วย เป็นอันว่าที่ประชุมตกลง
ให้คงไว้เช่นเดิม

ทำการแทนประธานสภา ฯ กล่าวว่ ในมาตรา^๕นี้เอง มี^๕ขุน
วรดิษฐ์ ฯ ขุนสุคนธร ฯ ร.ต. ต่อน วงษ์โต ขอเติมคำว่า “ข้าหลวง
ประจำจังหวัด” ต่อท้ายคำว่า “อธิบดีกรมสรรพากร” ทุกแห่ง มี
อยู่ ๒ แห่งใน^๕

ขุนวรดิษฐ์^๕ผู้ตรวจบัญชี ผู้แทนราษฎรจังหวัดหนองคาย กล่าวว่
เรื่องนี้ก็เป็นเรื่องที่เคยเติมกันมาแต่แต่ก่อน ๆ และหวังว่าต้องเติม และ
เป็นเรื่องที่ข้าพเจ้า^๕เป็นห่วงอยู่เป็นเวลานานนักหนาทีเดียว เพราะเหตุ
ฉะนั้น เราควร^๕จะเปลี่ยนอำนาจให้ข้าหลวงประจำจังหวัดรับธุระ จะ
เป็นการดีมากที่สุด

ขุนสุคนธร^๕อธิบดีศึกษากร ผู้แทนราษฎรจังหวัดสมุทรสาคร กล่าวว่
ในเรื่อง^๕นี้ข้าพเจ้า^๕เสนอขอให้แปรญัตติ ความจริงเป็นความเข้าใจรูป
การผิด แต่ว่ากรรมาธิการได้เคยแสดงความเห็นในหลักการที่เกี่ยวกับ
การรับผิดชอบ โดยให้อธิบดีกรมสรรพากรรับผิดชอบ จึงขอถอนญัตติ
นี้^๕

หลวงวิจิตรวาทการ กล่าวว่ ในเรื่อง^๕นี้ กรรมาธิการหนักใจ
มากตงแต่มีการแก้ไข^๕แต่ที่แรกแล้ว แต่การที่จะแก้ต่อไป กรรมาธิการ
ไม่ขัดข้อง แต่ขอให้เราคิดดู^๕สักนิดหนึ่ง ในเรื่องข้าหลวงประจำจังหวัด

กับอธิบดีกรมสรรพากรอาจจะลำบากมาก หลังกการว่า ตอนไหนอธิบดี
กรมสรรพากรแล้ว จะเต็มลงไปทุกครั้งนี่อย่าถือตามหลังกันนั้นเลย
ในเรื่องนี้สุดแล้วแต่ที่ประชุมจะเห็นอย่างไร กรรมการถือความเป็นของ
สำคัญอันหนึ่ง ซึ่งเกี่ยวกับการยกเว้นการเสียภาษีอากร นี่แหละเป็น
หลังกการที่จะต้องพิจารณาให้ ถ้วน

ขุนอินทรภักดี ผู้แทนราษฎรจังหวัดเพชรบูรณ์ กล่าวว่า ตามที่
ขอเดิมว่าข้าหลวงประจำจังหวัดทุกแห่งไปนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นการ
ขัดข้องอย่างที่ทำสหกรรมการถ่วงนั้นจริง ควรจะพิจารณาเป็นญัตติๆ
ดีกว่า ข้อขัดข้องอันจะเห็นได้ดังในมาตรา ๕๘ ซึ่งมีบอกว่ อธิบดีมี
อำนาจขจัดการอุทธรณ์ ถ้าหากทว่าเต็มข้าหลวงประจำจังหวัดแล้ว
ผิดหลักทีเดียว ต้องให้อำนาจอธิบดีกรมสรรพากรเป็นผู้ ขาดแต่คนเดียว

ขุนวรดิษฐ์ ตรีคุณเวทย์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดหนองคาย กล่าวว่า
บางที่สมาชิกผู้ ที่ถ่วงนั้นจะเข้าใจผิดไป ข้าพเจ้าไม่ได้บอกว่ให้แก้
ทุกแห่ง เท่าที่ได้แก้มาแล้ว และเพราะในมาตรานี้เป็นการจำเป็นจริงๆ
ที่จะให้ข้าหลวงประจำจังหวัดเข้าเกี่ยวข้องในการนี้ด้วย ถ้าหากว่าอธิบดี
กรมสรรพากรอยู่ในกรุงเทพ ฯ จะให้ไปรับทรัพย์สินมรดกในที่อื่นอย่างไรได้
อย่างไรเสียก็ดี ก็ไม่พ้นข้าหลวงประจำจังหวัดอยู่นั่นเอง เหตุฉนั้นเรา
ต้องเติมคำว่า “ข้าหลวงประจำจังหวัด” ลงในข้อเหล่านี้

ทำกรแทนประธานสภา ฯ กล่าวว่า ในมาตรานี้ ที่มีผู้แปรญัตติ
เพิ่มเติม คำว่า “ข้าหลวงประจำจังหวัด” ฉะเพาะในวรรค ๒ มี ๓ แห่ง

ด้วยกัน วรรค ๒ บรรทัดที่ ๒ มี ๒ แห่ง วรรค ๒ บรรทัดที่ ๔ มี ๓ แห่ง
ท่านผู้ใดเห็นว่าควรจะได้

นายมนูญ บริสุทธิ์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดสุพรรณบุรี กล่าว
ข้าพเจ้าอยาก จะฟัง ความเห็น ของท่าน รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง
เพราะว่าเคยเห็นแก้มานี้แล้ว

เจ้าพระยาศรีธรรมมาธิเบศ์ กล่าวว่า ในข้อนี้ ข้าพเจ้าอยากจะให้
คงไว้ตามร่างเดิม คือว่าการปฏิบัติกรเป็นเรื่องสำคัญ ที่เราจะรับ
เอาทรัพย์สินมาแทนเงิน ซึ่งจะได้เป็นอากร เพราะเหตุที่ว่า ความประสงค์
อย่างทีกล่าวแล้ว เราจะได้มาชดเชยในการรายจ่าย เพื่อเมื่อเราจะมี
ทรัพย์สินมา ผลที่จะได้ไม่เท่าเสียไป และที่จะให้ข้าหลวงประจำจังหวัด
มอบให้ นั้น ข้าพเจ้าเห็นว่า ควรจะมอบให้ผู้ที่มีสิทธิชอบในเรื่องนี้ คือ
อธิบดีกรมสรรพากร จะได้ผลดีกว่า เพราะฉะนั้นในข้อนี้ ไม่ควรจะได้

พระยานิติศาสตร์ไพศาล กล่าวว่า ในเรื่องที่จะให้อธิบดีกรม
สรรพากรเป็นผู้ ชขาดแก่ผู้เดียว ข้าพเจ้าสงสัยว่า สมมุติว่าถ้าอธิบดี
กรมสรรพากรจะไปดูเอง ขัดข้องแล้ว ก็จำเป็นต้องฟังความเห็นของ
ข้าหลวงประจำจังหวัด

เจ้าพระยาศรีธรรมมาธิเบศ์ กล่าวว่า ก่อนที่อธิบดีกรมสรรพากร
จะได้ ชขาดนั้น ตามธรรมดาที่ต้องได้รับรายงานจากข้าหลวงประจำจังหวัด
และ ข้าหลวงประจำจังหวัด ก็ ต้อง พร้อม ด้วย สรรพากร เจ้าหน้าที่ใน การ

กระทำการนั้น ข้าพเจ้าจึงเห็นว่า ถ้ามอบให้อธิบดีกรมตำรวจแต่ผู้เดียวจะเป็นการรบกวนคดี ประการหนึ่ง เมื่ออธิบดีกรมตำรวจตรวจคดีแล้วจะได้สั่งลงไป ว่าเห็นชอบหรือไม่เห็นชอบ เป็นชั้น ๆ กันมาดังนี้ ถ้าหากว่า จะให้มอบให้ข้าหลวงประจำจังหวัดชั้นเดียว ไม่ได้ผ่านมาถึงตำรวจเลย อย่างไรก็คงอยู่อย่างนั้นตามเดิม เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่า ควรคงไว้ตามร่างเดิม จะได้ผลดีกว่า

ทำการแทนประธานสภา ฯ กล่าวว่ ท่านผู้ใดเห็นว่า ควรจะเติม “ข้าหลวงประจำจังหวัด” ต่อท้าย “อธิบดีกรมตำรวจ” ๓ แห่ง ในมาตรานี้ หรือท่านผู้ใดเห็นว่า ควรจะคงไว้ตามรูปเดิม ขอให้ลงมติสมาชิกส่วนมากลงมติเห็นพ้องด้วย เป็นอันว่าที่ประชุมตกลงให้คงไว้ตามรูปเดิม

ทำการแทนประธานสภา ฯ กล่าวว่ ของนายทองอินทร์ ต่อไป นายทองอินทร์ ฎีพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี กล่าวว่ ข้าพเจ้าขอแก้หน้า ๓๔ บรรทัดที่ ๓ คำว่า “แต่” เป็น “แต่” ตามข้อความในตอนต้น ๆ มาเป็นข้อความอีกส่วนหนึ่ง หมายความว่า อสังหาริมทรัพย์นั้นยังคงรูปอยู่ ทั้งนี้เมื่ออสังหาริมทรัพย์แปรรูปเมื่อขายไปเราต้องรับใช้ จึงคงไว้สันนิษฐานว่า ผิดหลักไว้ก่อน แต่ถ้การมาธิการขัดข้องก็ขอถอน

ทำการแทนประธานสภา ฯ กล่าวว่ กรรมาธิการไม่ขัดข้องไม่ใช้
หรือ

หตวงวิจิตรวาทการ กล่าวว่่า ไม่ขัดข้อง

ทำการแทนประธานสภา ฯ กล่าวว่่า ขุนอินทรวงักัดขอใ้เดิมค้ำ
ต่อท้ายของมาตรา ๓๐ เป็นวรรคที่ ๒ มีข้อความดังนี้ “อนึ่งเมื่อเจ้าพนักงาน
เก็บอากรจัดการขายทอดตลาดทรัพย์สินของมฤตกนั้นหมดสิ้นแล้ว แต่
ยังมีได้เงินค่าอากรค่าธรรมเนียม และค่าใช้จ่ายต่างๆอันจะบังเกิดมี
โดยครบถ้วน เพราะราคาทรัพย์สินที่ขายตกต่ำไปด้วยประการใด ๆ ก็ดี
ท่านว่่า ใ้ระงับการเรียกร้องเก็บอากรและค่าธรรมเนียมตลอดค่าใช้จ่าย
ที่ค้างอยู่ แต่ผู้ม้หน้าทีุ่จะเสียค่าอากรนั้นเสีย”

พระยานิติศาสตร์ไพศาล กล่าวว่่า คำว่่า “แต่” กับ “และ”
เมื่อกั ข้่าพเจ้าอยากใ้กรรมาธิการอธิบายว่่า ในกรณีนี้การขาย
ทรัพย์สินนั้น ใ้เสียเมื่อการขายได้สำเร็จแล้ว ในที่นี้เห็นจะหมายความว่า
ว่่า ทรัพย์สินใ้ชำระเป็นงวดๆ ถ้าขายต้องเสียอากรทั้งหมด หรือจะ
หมายความว่าอย่างไร ใ้กรรมาธิการอธิบาย เพราะเหตุว่่าการทำ
งบประมาณ เราทำสำหรับรายจ่าย ถ้าว่่าเป็น ๗ งวด งวดแรกชำระ
แล้วอีก ๖ งวด ไม่ชำระ ก็ไม่ได้เงิน เพราะฉะนั้นขอใ้กรรมาธิการ
อธิบายว่่า ถ้าเขาไปขายทั้งหมด ก็ต้องเสียทันที ข้่าพเจ้าไม่เข้าใจค่อน
แต่ในกรณีนี้ ๗ งวดค้างได้ เพราะเหตุว่่าไม่มีทรัพย์สิน ข้่าพเจ้าเห็นว่า
หตุถึงงบประมาณเสียหมด อยากรจะฟังคำอธิบายแล้วจะวินิจฉัยได้ว่่า
เป็น “และ” หรือ “แต่”

เจ้าพระยามุขมนตรี ประธานกรรมการ ฯ กล่าวว่่า ข้อนท
กรรมการเขียนไว้ว่่า เมื่อมีการขายแล้ว อย่างเดียวกับที่เจ้าคุณ
นิติศำสดร์ ฯ ว่่า ถ้าขายทรัพย์สินแล้ว ถึงผู้เดียวอาจจะผิดก็ตาม ถ้ามีการ
ขายแล้วเงินนั้นต้องเอามาเสีย มิเช่นนั้นเงินจะสูญ ต้องเสียเมื่อได้ขาย
สำเร็จแล้ว เพราะเราจะบ่งกันผู้ขายทรัพย์สินเอาเงินไปอื่นเสีย ประเด็น
จะถือว่าขายแล้วชำระให้ เงินงวดยังไม่ชำระ ก็ถือว่ายังไม่ถึงกำหนด
ชำระนั้นไม่ได้ จึงได้มอบบังคับไว้ว่่า ถ้ามีการขายแล้วเงินก็ต้องชำระ

พระยานิติศำสดร์ไพศาล กล่าวว่่า ถ้าอย่างนั้นใช้คำว่่า “แต่
ในกรณีที่มีการขายทรัพย์สิน ให้เสียเมื่อการขายได้สำเร็จแล้ว”
ถูกแน่ และก็ต้องชำระแล้วทุกงวด ก็เป็นอันไม่สงสัย

เจ้าพระยามุขมนตรี ประธานกรรมการ ฯ กล่าวว่่า คำว่่า
“ทุกงวด” นั้นเห็นจะขัดข้อง เพราะเหตุว่่า บางที่ทรัพย์สินที่ขายนั้นเขา
อาจจะผ่อนขายตามงวดเพื่อให้ได้ราคาดีตั้งได้กราบเรียนแล้ว การขาย
ค่อนกับการขายไม่ค่อนนั้นได้ราคาผิดกัน เราจะบอกว่่าต้องชำระทุกงวด
นั้น มันคัดค้านอยู่ในตัว

พระยานิติศำสดร์ไพศาล กล่าวว่่า มิได้ ถ้ามาถึงศาล ศาลจะ
ชี้ขาดว่่า อัยนี้ไม่ใช่เงินค้ำ เขาได้ชำระเงินเสร็จแล้ว ขำพเจ้าเห็นว่า
จะเดือดร้อน เมื่อมีการขายทรัพย์สินเช่นนั้น เมื่อกรรมการอธิบายว่่า
ไม่จำเป็นจะต้องชำระทุกงวดแล้ว ก็จะไม่ไ้เงิน อย่างเช่นมีที่ดินอยู่

หมื่นไร ขายไปเสีย ๘๘๘๘ ไร แล้วเหลือไรเดียว แล้วศาลก็จรรยา
ยังขายไม่หมด ก็จะได้เงิน

ทำการแทนประธานสภา ฯ กล่าวหา ถ้าเดิม “แต่” ก็ให้เดิม
“ทุกงวด” ลงไปใช้หรือไม่

พระยานิติศาสตร์ไพศาล กล่าวหา เมื่อเดิม “แต่” แล้วก็ขอ
ให้เดิม “ทุกงวด” ลงไป ที่ข้าพเจ้าเสนอนั้นเพื่อบริหารแทนนั้น แก่หรือไม่
ก็แล้วแต่กรรมวิธีการ

เจ้าพระยามุขมนตรี ประธานกรรมวิธีการ ฯ กล่าวหา ในหน้าที่
กรรมวิธีการเห็นว่า เมื่อแก้แล้วจะทำให้ค้างยั้ง

ทำการแทนประธานสภา ฯ กล่าวหา มาตรา ๓๐ เจ้าของลง
อธิบายเหตุผล

ขุนอินทรมุข ผู้แทนราษฎรจังหวัดเพชรบูรณ์ กล่าวหา ตาม
ความในมาตรา ๓๐ มีว่า เจ้าพนักงานเก็บภาษีอากรมีอำนาจยึดและขาย
ทอดตลาดทรัพย์สินของมฤคก เพื่อจะได้เอาเงินมาเสียอากร ทั้งกำหนด
เสีย และเสียค่าธรรมเนียม และค่าใช้จ่ายนั้นได้ โดยไม่ต้องให้ศาลเป็น
ธุระ ข้าพเจ้ามีความเห็นไปว่า ถ้าหากของมฤคกนั้นบังเกิดอุบัติเหตุ
ด้วยการลดราคา คือราคาตกต่ำ จะเป็นด้วยประการใด ๆ ก็ตาม ถ้า
หากการขายได้เงินไม่คุ้มค่าอากร ไม่คุ้มค่าธรรมเนียม และใช้จ่าย ซึ่ง

ก้าง อยู่ในกองมฤตก อันจะต้องเสียทั้งหมด เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว ความ
 กฎหมายไม่ได้บัญญัติไว้ จะเป็นการเดือดร้อนแก่ผู้ที่จะต้องเสีย คือเขา
 จะต้องถูกฟ้องร้องหรือยึดทรัพย์สินของเขา ซึ่งไม่ใช่กองมฤตกได้ อีก
 ถ้าหากกฎหมายไม่ได้จำกัดขีดกันเอาไว้เฉพาะมฤตก แปลว่าผู้รับมฤตก
 อาจจะเป็นหนี้สินต่อไป การตกค่าเช่นนี้ ถึง ๓๐,๐๐๐ บาท ก็อาจจะต้องค่า
 ลงไปได้ ยกตัวอย่างเช่นที่ดิน จะเห็นได้ในกรุงเทพฯ ฯ ที่แถวมาวาคาที่
 ดินสูงที่สุดสุด เวลานี้ค่าลงใจหายทีเดียว ถ้าหากว่าเป็นหัวเมืองแล้วข้าราชการ
 ภัยในเรื่องที่ดินมีมากที่สุดในกรุงเทพฯ ฯ ถ้าหากว่าโค่นน้ำในฤดูฝนแล้ว นาร้อย
 ไร่ หรือเท่าไร ๆ ก็ตาม ถ้าหากว่าไปถูกทางน้ำเข้าแล้ว ปรกการหนึ่ง
 อีกประการหนึ่งที่อยู่วิมลคอง น้ามา ค้างพังลงไปทีเดียว การเสียหาย
 เป็นถึงเพียงนี้ ข้าพเจ้าจึงเห็นว่า จะเป็นการเสียหายเดือดร้อนแก่ราษฎร
 ผู้รับมฤตกในเมื่อกองมฤตกขายแล้ว ไม่ได้เงิน เขาจะต้องถกยึดทรัพย์สิน
 เพราะเหตุว่าไม่มีกฎหมายจำกัดไว้ จึงขอให้เดิมว่า “อนึ่งในเมื่อเจ้า
 พนักงานเก็บอากร จัดการขายทอดตลาดทรัพย์สินของมฤตกนั้นหมดสิ้น
 แล้ว แต่ยังมีได้เงินค่าอากร ค่าธรรมเนียม และค่าใช้จ่ายต่าง ๆ อันจะ
 บังเกิดมีโดยครบถ้วน เพราะราคาทรัพย์สินที่ขายตกต่ำไปด้วยประการ
 ใด ๆ ก็ดี ท่านว่าให้ระงับการเรียกของเก็บอากร และค่าธรรมเนียมตลอด
 ค่าใช้จ่ายที่ค้างอยู่แก่ผู้มหนาท ที่จะเสียค่าอากรนั้นเสีย” คือแปลว่าขาย
 ทรัพย์สินเสร็จแล้ว มันไม่ได้เงิน จำเป็นต้องงัดไป อย่าไปเอากับเขาอีกเลย
 อย่าให้เขาต้องดิ้นหายไปในทรัพย์สินของเขาที่มีอยู่ก่อนเลย

ไป คือข้าพเจ้าขอคัดคำว่า “^๕ ทงน ท่านว่าทำได้ โดยมีต้องขอให้คัด
 ออกหมายยัดหรือตั้ง” ในบรรทัดที่ ๕ วรรค ๒ ออกหมดเลย ข้าพเจ้า
 เขาประโยชน์^๕ คนออกเพราะเป็นคำพุ่มเพอຍ คัดออกแล้วเขาไปใส่ข้างหลัง
 “ความแพ่ง” ทำให้ข้อความสับสนขึ้นตามหลักไวยากรณ์ เพราะ
 จำประโยชน์^๕ เช่นนี้ “^๕ ทงนท่านว่าทำได้ โดยมีต้องขอให้คัดออกหมายยัด
 หรือตั้ง” มันน่าจะเป็นคำประกอบของบรรทัดที่ ๓ ถ้ากรรมาธิการขัดข้อง
 ก็ถอนเลย

หลวงวิจิตรวาทการ กล่าว ว่า ต้องอ่านเหมือนหนึ่งว่าได้แก่
 และเติมแล้ว

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
 กล่าว ว่า เติมแล้วอ่านได้ความว่า “ถ้ามีได้เสียอากร หรือของจุดแห่ง
 อากรภายในเวลาหนึ่งปี นับแต่วันที่ต้องเสียอากร หรือวันที่ต้องเสีย
 เงินตามงวด ท่านว่าพนักงานเก็บอากรมีอำนาจตั้งตามวิธีพิจารณาความ
 แพ่ง โดยมีต้องขอให้คัดออกหมายยัดหรือตั้งให้ ยัด และขายทอดตลาด
 ทรัพย์สินของมฤตก เพื่อจะได้เอาเงินมาเสียอากรถึงกำหนดเสีย และ
 เสียค่าธรรมเนียมและค่าใช้จ่าย”

เจ้าพระยามุขมนตรี ประธานกรรมาธิการ กล่าว ว่า ขอให้คัดได้
 ทำการแทนประธานสภา ฯ กล่าว ว่า ท่านผู้ใดเห็นว่าควรจะได้
 และ คัดความ คอันท้าย และเติมความ อย่างที่ผู้เสนอขอเสนอนั้น โปรด
 ยกมือขึ้น

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
 กล่าวว่า เมื่อคน ตกตงกับกรรมมาชิกว่า ถาซัดของก็ชอดอน

ทำการแทนประชาชนสภา ฯ กล่าวว่า ขอให้ โฉด จระอ่านซ้ำให้
 ฟัง ขอให้เติมความในวรรค ๒ บรรทัดที่ ๓ ของมาตรา ๓๐ ระวัง
 คำว่า “ความแพ่ง” กับ “ให้ยึด” เป็น โดยมีต้องขอให้ศาลออก
 หมายยึดหรือสั่ง แด้วตัดความตั้งแต่บรรทัดที่ ๕ ในวรรค ๒ นั้นเอง
 “ทั้งนี้ท่านว่าทำได้ โดยมีต้องขอให้ศาลออกหมายยึดหรือสั่ง” ท่านผู้
 โดเห็นว่า ควรจะแก้อย่างนั้น หรือท่านผู้โดเห็นว่า ควรจะคงไว้ตาม
 ร่างเดิม ขอให้ลงมติ

ต่อมากลุ่มคนมากลงมติให้คงไว้ตามร่างเดิม

ทำการแทนประชาชนสภา ฯ กล่าวว่า ในมาตรา ๓๐ นั้นเอง
 ขุนวรดิษฐ์รัตนเวทย์ ขอเพิ่มความตอนท้ายวรรคที่ ๒ ว่า แต่ถ้า
 ภาวจะอาจเป็นไปได้ หรือฟังทำได้ ให้เจ้าพนักงานอากรแห่งทรัพย์สินยัด
 เพื่อขายทอดตลาดนั้น ออกขายเท่าที่อนุมานว่า จะได้เงินพอกับจำนวนเงิน
 ที่จะต้องใช้จ่ายในการที่ของเสียอากร และถ้าได้เงินยังไม่พอ เจ้าพนักงาน
 จะถือปฏิบัติการโดยท่านเองเดี่ยวนอีก จนได้เงินพอกก็ทำได้

พระยามานวราชเสวี กล่าวว่า นี่เป็นวิธีปฏิบัติการ ซึ่งเจ้าหน้าที่
 กระทำเสมอ ถ้าแม้ว่าทรัพย์สินสมบัติมีมาก ก็ไม่จำเป็นต้องขายหมด ขาย
 เพียงบางส่วน เพียงแม้คำอากรมฤดกก็พอแล้ว ระเบียบนี้เจ้าพนักงาน

ทางศาลและเจ้าพนักงานปกครองท้องที่ปฏิบัติอยู่เดิม เพราะฉะนั้น
ข้าพเจ้าเห็นว่า ควรจะให้เส้นทางปฏิบัติการ จะดีกว่า ที่จะ ปฏิบัติใน
กฎหมายนี้

ขุนวรสิทธิ์รุณเวทย์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดหนองคาย กล่าววา
ข้าพเจ้ารู้สึกเป็นห่วงอยู่น้อยหนึ่ง เพราะเท่าที่ทราบมา คนไทยที่เรียก
ว่ามั่วทรัพย์ ไม่ใคร่มีเป็นคัวเงิน มักจะมีเป็นที่คืนเสียโดยมาก ที่คืน
ถูกขายทอดตลาด ไม่ต้องส่งเสีย ราคาคงตกต่ำเป็นแน่ เพราะฉะนั้นอาจ
จะทำความเสียหาย ข้าพเจ้าจึงออกความเห็นวา ควรจะแบ่งขายเท่าที่
จะต้องเสียอากรในเรื่องนี้ แต่ว่าในคัวกฎหมายที่ร่างไว้ ไม่มีอย่างนั้น
แต่เมื่อท่านกรมการได้อธิบายถึงวิธีบริหารการว่า ได้ปฏิบัติอยู่เช่นนั้น
แล้ว ข้าพเจ้าก็เป็นอย่างอื่นว่าถอนคำ ขอแปรญัตติว่าเป็นที่พอใจแล้ว

ทำการแทนประธานสภา ฯ กล่าววา ถ้าไม่มีผู้ใดคัดค้าน ถือว่า
ถอนไปแล้ว มาตรา ๓๓ พระพินิจนาการขอให้เติมความลงในบรรทัด
ที่ ๓ บรรทัด ๒ ค้อย่ายวรรคนี้ว่า “รายงานเหตุการณ์ ค้อยธิบัติ
กรมสรรพากร หรือข้าหลวงประจำจังหวัด ค้อยเมื่อได้รับอนุญาตแล้ว
คืนเงินแก่ผู้เสียอากร” กรมการจะว่าอย่างไร

เจ้าพระยามุขมนตรี ประธานกรมการ กล่าววา การคืน
เงินค่าอากรเป็นวิธีปฏิบัติการอยู่ทุกวันนี้ ค้อยต้อง ขออนุมัติค้อยธิบัติกรม
สรรพากรตลอดค้อยมาเป็นรายงานอยู่ในค้อยแล้ว

พระพิณิจนากร ผู้แทนราษฎรจังหวัดเชียงใหม่ กล่าวว่ ถ้า
ไม่วางใจ กัดเหมือนกัน

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวว่ เป็นอันว่าขอถอนแล้ว ต่อมา
มาตรา^๕เองวรรคที่ ๒ บรรทัดที่ ๒ ของพระพิณิจฯ เหมือนกัน ขอเติม
คำว่า “ได้” ต่อจากคำว่า “คืนเงินแก่ผู้เสียหาย”

พระพิณิจนากร ผู้แทนราษฎรจังหวัดเชียงใหม่ กล่าวว่ เป็น
ข้อความอันเดียวกัน ขอถอนเหมือนกัน

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวว่ ขุนอินทรภักดี ขอให้เติม
ความต่อท้ายวรรค ๒ บรรทัด ๘ แห่งมาตรา ๓๓ ว่ “การคิดดอกเบี้ย
ในวรรคนี้ จะคิดได้ต่อเมื่อผู้เสียหายได้เสียเงินอากรแล้ว ไม่ต่ำกว่า ๓๐ วัน
ถ้าแต่การคิดเงินดอกเบี้ยเช่นนี้เหลือเศษ ท่านให้บัดเศษที่เหลืออยู่นั้น
เข้าเป็นส่วนหนึ่งของรัฐบาลเสีย”

ขุนอินทรภักดี ผู้แทนราษฎรจังหวัดเพชรบูรณ์ กล่าวว่ ตาม
ความในมาตรา^๕นั้นว่ “ในกรณีที่การเสียเงินอากรเกินนั้น เป็นเพราะ
เจ้าพนักงานเจ้าหน้าที่ประเมินเกินไซ้ ท่านให้คิดดอกเบี้ยให้ร้อยละ ๕
ต่อปี” การคิดดอกเบี้ยในวรรคนี้ ถ้าไม่จำกัดกำหนดเวลาเสียแล้ว
ข้าพเจ้าขอพูดว่ ผู้เสียหายอาจจะคิดขมขื่น เช่นเขาเสียเงินได้ ๕ วัน
๓๐ วันก็ตาม เขาก็จะได้มาคิด เพราะจำบอกไว้ว่าร้อยละ ๕ ต่อปี เราก็

ต้องคิดให้เขา ได้เท่าไรเขาก็เอา เพื่อเป็นการสะดวกแก่เจ้าพนักงาน
ควรบัญญัติไว้เสียว่า ถ้าหากว่าเสียเงินไม่เกินกว่า ๓๐ วันแล้ว ไม่ต้องคิด
ดอกเบี้ย และการคิดเงินจำเป็นต้องมีเศษ เมื่อมีเศษก็ขอให้บันทึกให้แก่
รัฐบาล คือเพื่อจะให้ความสะดวกต่อไปภายหลัง

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวว่า เติมได้หรือไม่

เจ้าพระยามุขมนตรี ประธานกรรมาธิการฯ กล่าวว่า ข้าพเจ้า
ได้พิจารณาอุญัตติที่ท่านสมาชิกเสนอแล้ว รู้สึกว่าพิมพ์เพี้ยนพิมพ์
เพราะเหตุว่าการคิดดอกเบี้ยมันทั้งโตและทงเสีย คือเมื่อกัน ว่าถึงเรื่อง
ไม่ชำระเรื่องอากร เราก็คือดอกเบี้ยร้อยละ ๕ ว่าถึงการคืน เราก็คือชดเชย
เขา ให้ดอกเบี้ยร้อยละ ๕ เหมือนกัน การคิดดอกเบี้ยร้อยละ ๕ คือ
ตามธรรมดาเราคิดอย่างทดกันอย่างแบ่ง เป็นรายวัน ตามอุญัตติที่เสนอ
ต้องคิดต่อเมื่อไม่ต่ำกว่า ๓๐ วัน ถ้า ๓๐ วันจะคิดเป็นเดือนหรือ ก็ต้องคิด
เป็นรายวัน เห็นว่าจะได้ไม่เท่าเสียอีกกรรมัง ทำให้พระราชบัญญัติ
จักชอยจะเอียงดะขอเหตุอื่น และคำว่ามีเศษก็ให้มันว่า เศษเท่าไรบันทึก
เศษเท่าไรไม่บันทึก ในหน้าที่กรรมาธิการเห็นว่าไม่ควรแก่ แต่เวลานั้นแล้วแต่
สภาฯ จะเห็นสมควร

พระยานิติศาสตร์ไพศาล กล่าวว่า ในเรื่องนี้ข้าพเจ้าไม่มีอะไร
ที่จะเสนอต่อที่ประชุม แต่สงสัยเรื่องการคิดดอกเบี้ยให้แก่ผู้เสียอากร คือ
ในเรื่องนี้ ข้าพเจ้าสงสัยว่าทำไมต้องไปคิดดอกเบี้ยกับผู้นั้น คณะกรรมา
ธิการเคยอ้างหนัก เราดำเนินตามหลักเจ้าพระราชบัญญัติภาษีที่ออกจาก

ตํานานเหมือนกัน เมื่อเจ้าพนักงานประเมินออกกฎหมายก็ไม่ได้บอกว่าจะให้ดอกเบย แต่หลักอันใหม่ ทำไมเขาจึงจะต้องให้ดอกเบย เมื่อกฎหมายเราออกจากตํานานเดียวกัน ก็ให้ตรงกัน ผู้เสียภาษีที่ดินจะได้ไม่ก่อนขอเอาได้ ในหลักภาษีโรงเรือนและที่ดิน เจ้าพนักงานทำผิดแล้ว ผู้เสียภาษีอากรเขาฟ้องร้องเจ้า ห้ามไม่ให้เขาเรียกดอกเบย กฎหมายนี้จะออกจากตํานานเดียวกัน ทำไมกฎหมายนี้จึงกำหนดให้เรารเรียกได้

เจ้าพระยามุขมนตรี ประธานกรรมการฯ กล่าวว่ ในเรื่องภาษีโรงเรือนและที่ดินนั้น ไม่มีดอกเบยทั้ง ๒ ฝ่าย คือเจ้าพนักงานที่ดินประเมินเกินก็ควรให้เปล่าๆ ไม่มีดอกเบยต่อกัน ถ้าใครค้างชำระนั้น ท่านให้เพิ่มค่าภาษี ไม่ใช่คิดเป็นดอกเบย ในส่วนอากรมฤตกก็คิดเป็นดอกเบย ถัดถึงกำหนดชำระแล้ว ไม่ชำระทั้งต้นเงินและดอกเบยจึงเพิ่มภาษีอีกชั้นหนึ่ง

ขุนอินทรภักดิ์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดเพชรบูรณ์ กล่าวว่ การที่ข้าพเจ้าแปรญัตติกเพื่อความสะดวกแก่เจ้าพนักงาน แต่เมื่อท่านผู้เป็นประธานกรรมการฯ ไม่เห็นว่าจะเป็นการจำเป็นที่จะต้องทำ ก็ถอน

ทำการแทนประธานตํานานฯ กล่าวว่ เป็นอันว่าถอนไปแล้ว มาตรา ๓๒ มีขุนชำนาญฯ นายมงคล นายมัญญ ขอแก้เงิน ๒๕,๐๐๐ บาท ขุนชำนาญขอแก้เป็น ๓๐,๐๐๐ บาท นายมงคลขอแก้เป็น ๒๐,๐๐๐ บาท

นายมนูญขอแก้เป็น^๕ ๓๐,๐๐๐ บาท แปลว่า ๓๐,๐๐๐ บาท ๒ คน ๒๐,๐๐๐ บาทคนหนึ่ง

นายมงคล วิเศษจิตร ผู้แทนราษฎรจังหวัดนครศรีธรรมราช
กล่าวว่า ของข้าพเจ้าขอถอน เพราะว่ามีคนแก้ไปแล้ว

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวว่า ยังเหลือแต่ ๓๐,๐๐๐ บาท
๒ คน

หลวงวิจิตรวาทการ กล่าวว่า คณะกรรมการไม่ขัดข้อง
ถ้าหากทำให้เป็นจำนวนเดียวกับร่างเก็บอากรมฤตก ก็จะทำให้ความสะดอก
เพราะในชั้นนั้นเราแก้กันมาแล้ว นี่เราขอแก้เป็น ๓๐,๐๐๐ ก็ได้

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวว่า ท่านผู้ใดเห็นว่า ควรจะ
แก้เป็น ๓๐,๐๐๐ บาทอย่างที่เคยแก้มาแล้วข้างต้น หรือท่านผู้ใดเห็นว่า
ควรจะต้องไว้ตามร่างเดิม ขอให้ลงมติ

สมาชิกส่วนมากลงมติให้แก้ตามนั้น

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวว่า มาตรา ๓๓ ไม่มีการขอแก้
มีมาตรา ๓๔ มีอยู่ ๕ ประการด้วยกัน ของขุนสุคนธาฯ เสนอว่าให้ตัดความ
“เงินไว้แต่การให้ โดยค้นหา หรือโดยการสมรส หรือก่อนใช้พระราช
บัญญัตินี้ ตามที่ระบุไว้ในมาตรา ๘” ขอแก้เป็น “เงินไว้แต่การ
ให้ ซึ่งมีเงื่อนไขยกเว้นตามที่ระบุไว้ในมาตรา ๘”

ขุนสาคูคนชวiticศึกษากร ผู้แทนราษฎรจังหวัดสมุทรสาคร กล่าววา
ขอความใบบรรทัดที่ ๓ คือ การให้ โดยเส่นหา หรือโดยการส่งมรด
หรือก่อนใช้พระราชบัญญัติ ได้ มีข้อยกเว้นในมาตรา ๗ อยู่แล้ว จึงขอ
เสนอยให้ตัดความตอนนอกออกเสีย เพราะว่าอนัน เป็นเงื่อนไขที่มีขกเว้น
อยู่แล้ว

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าววา ขอให้ตัดความนี้ ออก
ทั้งนั้นหรือ

ขุนสาคูคนชวiticศึกษากร ผู้แทนราษฎรจังหวัดสมุทรสาคร กล่าววา
เมื่อตัดออกแล้วอ่านได้ความวา “บุคคลใดได้รับทรัพย์สินของผู้ตายภายใน
หนึ่งปีก่อนเวดตาย ท่านว่าต้องเสียอากรการรับมรดก เว้นไว้แต่การ
ให้ ซึ่งมีเงื่อนไขตามทีระบุไว้ ในมาตรา ๗” ซึ่งเป็นความสั้นัดกว่า
ไม่ต้องพูดซ้ำกันด้วย

หลวงวิจิตรวาทการ กล่าววา ไม่ขัดข้อง

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าววา ไม่มีการขัดข้องในการแก้ไข
คือตัดความตั้งแต่ “เว้นแต่...” เปลี่ยนเป็น เว้นไว้แต่การให้ ซึ่งมี
เงื่อนไขขกเว้น ตามทีระบุไว้ ในมาตรา ๗” ถ้าไม่มีผู้ใดคัดค้านวงมทง
เจ้าของญติคดีทีเกๆ ไปได้ด้วย

นายมนุญ บริสุทธี ผู้แทนราษฎรจังหวัดสุพรรณบุรี กล่าววา
ข้าพเจ้าอยากจะถามกรรมาธิการอีกทีหนึ่งว่า ทีรายกเว้น รายกเว้น
การรับหรือขกเว้นการให้ ต้องการถามข้อนี้

เจ้าพระยามุขมนตรี ประธานกรรมการฯ กล่าวว่ ยกเว้นไม่
ต้องเสียอากรการรับ

ร.ท. ทองคำ ค้ายโสภา ผู้แทนราษฎรจังหวัดปราจีนบุรี
กล่าวว่ มติคำว่ “ได้รับ” อยู่คำหนึ่ง เพราะฉะนั้นอยากจะ
ขอคำอธิบายจากท่านกรรมการ คือให้เข้าใจว่ แม้แต่ขอทรัพย์สิน
ภายหลังจากการตายหนึ่ง ก็ต้องเสียภาษีด้วยหรืออย่างไร เพราะฉะนั้น
ขอถามหลักกฎหมายอันหนึ่งหนอย คือจะตั้งปัญหาถามอย่างอื่น ๆ อีกว่
ถ้าได้รับ โดยชื้อจากผู้ตายแล้ว ก็ต้องเสียภาษีด้วยหรือไม่ คำว่
“ได้รับ” อยากจะถามสักหนอย อาจเข้าใจไปอย่างนั้น คือเพื่อ
ว่ได้รับทรัพย์สิน โดยการชื้อจะต้องเสียภาษีอากรด้วยหรือไม่

เจ้าพระยามุขมนตรี ประธานกรรมการฯ กล่าวว่ การ
ชื้อขาย ถ้าชื้อโดยไม่สุจริต คิดชื้อเพื่อจะหลีกเลี่ยงภาษีแล้วก็คงเป็น
มฤตก ถ้าชื้อโดยสุจริต ไม่ใช่การหลีกเลี่ยงภาษี การชื้อขายนั้น
ถึงมฤตกไป

ร.ท. ทองคำ ค้ายโสภา ผู้แทนราษฎรจังหวัดปราจีนบุรี
กล่าวว่ ได้ยิน แต่ไม่เข้าใจ

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวว่ อันนั้นเห็นจะต้องให้สมาชิก
แปรญัตติตัว ๆ ไปเสียก่อน เพราะเหตุว่ถ้าเปลี่ยนความญัตติอันหนึ่ง
ก็ตกไป เพราะฉะนั้นอยากจะท่านให้ทราบทว่ไปเสียก่อน มีของร.ท. ล้วน

วงษ์โต เสนอขอแก้ความในบรรทัดที่ ๒ เป็น “เงินไว้แต่การให้ตามที่ระบุไว้ในมาตรา ๘” คล้ายๆ กับของ ชุนตุนอนวิศศึกษากร ว่า “เงินไว้แต่การให้ โดยเส่นหาหรือ โดยการ ส้มรด หรือ ก่อนใช้พระราชบัญญัติ^๕ ตามที่ระบุไว้ในมาตรา ๘” ที่น^๕ของชุนนิรันดรชัยขอแปรความในมาตรา ๓๔ บรรทัด ๓ ที่ว่า “การให้ โดยเส่นหา” ขอให้แก้เป็น “การให้ ซึ่งผู้รับได้รับไปเป็นราคาไม่เกินคนละ ๑๐,๐๐๐ บาท” และในบรรทัดเดียวกัน ความว่า “หรือโดยการ ส้มรด” ขอให้เติมคำว่า “ซึ่งผู้รับได้รับไปไม่เกิน ๑๕,๐๐๐ บาท” ต่อท้าย เพราะ ฉะนั้นอยากจะถามเจ้าของญัตติว่า ถ้าหากว่าการแปรญัตติ^๕เจ้าของญัตติจะกระต่ายไปทางไหนแล้ว ขอให้มารวมกันเสีย เพื่อให้ได้เข้าหน่อย

นายมนูญ บริสุทธิ์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดสุพรรณบุรี กล่าววา
ของข้าพเจ้ายังไม่ได้อ่าน

ทาการแทนประธานสภา ฯ กล่าววา มาตรา ๓๔ บรรทัดที่ ๒
ความเดิม “เงินไว้แต่การให้ โดยเส่นหาหรือ โดยการ ส้มรด หรือ
ก่อนใช้พระราชบัญญัติ^๕ ตามที่ระบุไว้ในมาตรา ๘” แก้เป็น “เงินไว้
แต่ผู้ที่ได้รับทรัพย์สินนั้น ได้รับโดยการให้ ซึ่งไม่เกินคนละ ๑๐๐๐ บาท
หรือ โดยการให้ ในอกร ส้มรด หรือ โดยการให้ ซึ่งได้ ให้กันปีก่อน
ได้พระราชบัญญัติ^๕ตาม^๕ที่ระบุไว้ในมาตรา ๘”

นายมงคล รัตนวิจิตร ผู้แทนราษฎรจังหวัดนครศรีธรรมราช
 กล่าวว่า ข้าพเจ้ายังสงสัยว่า เมื่อ^๕กในมาตรา ๓๔ ตอนปลาย
 ที่ประชุม^๕ยอมให้^๕ญัตติของสมาชิกผู้หนึ่ง คือคัดออกหมด “เงินไว้
 แต่การให้^๕ซึ่งมีเงื่อนไขยกเว้นตามที่ระบุไว้ ในมาตรา ๗” ที่^๕นจะยอม
 ให้^๕เป็นเช่นนั้นหรือ

ทำการแทนประธานสภา ฯ กล่าวว่า เรื่อง^๕นี้ยังไม่ได้^๕โหวต

นายทองอยู่ พุฒพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดชลบุรี กล่าวว่า
 ขอให้^๕ที่ประชุม^๕โหวตว่า เราควร^๕จะแก้^๕หรือไม่ เพราะว่ามีผู้แปร^๕ตั้ง ๔
 ด้วยกัน

ขุนวรดิษฐ์ ทรุณเวชย์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดหนองคาย กล่าวว่า
 ขอ^๕เติม^๕ลงไปให้^๕ชัด “เงินไว้^๕แต่การให้^๕ซึ่งมีเงื่อนไขยกเว้นตามที่ระบุ
 ไว้^๕ในมาตรา ๗”

ทำการแทนประธานสภา ฯ กล่าวว่า เดียว^๕ก่อน^๕มีผู้แปร^๕ญัตติว่า
 เราควร^๕จะขอ^๕ตาม^๕ที่ผู้เสนอ^๕หรือไม่

พระยานิติศาสตร์ไพศาล กล่าวว่า ข้าพเจ้าอยาก^๕จะให้^๕ดู^๕มาตรา
 ๓๒ การรับ^๕มรดก^๕จะต้อง^๕เสีย^๕ภาษี และ^๕เป็น^๕จำนวน ๓๐,๐๐๐ บาท
 มาตรา ๓๔ ถ้า^๕รับ^๕ไว้^๕ก่อน^๕ผู้^๕ตาย ๓ ปี ๓,๐๐๐ บาท^๕ไม่ต้อง^๕เสีย แต่^๕ว่า
 เดย ๓,๐๐๐ บาท^๕ก็ต้อง^๕เสีย เพราะ^๕ฉะนั้น^๕การ^๕ที่^๕เขา^๕คิด^๕แก้^๕เป็น ๓๐,๐๐๐ บาท
 เป็น^๕ผล^๕อัน^๕ดี^๕อยู่^๕แล้ว มัน^๕ขัด^๕กัน ๓๒ กับ ๓๔ แต่^๕ว่า ถ้า^๕คน^๕ตาย^๕บุ

เขาก็ได้รับมรดกไม่ถึง ๑๐,๐๐๐ บาท ไม่ต้องเสีย ถ้าคนหนึ่งได้รับเงินไปก่อนตาย ๒-๓ พันบาท ตามมาตรา ๓๕ ต้องเสีย

หลวงวิจิตรวาทการ กล่าวว่า เนื่องจากได้มีหลายท่านที่เสนอมา คณะกรรมการได้พยายามที่สุดที่จะทำให้พอใจ เพราะฉะนั้น คณะกรรมการจึงขอแก้คำ ๒-๓ คำในมาตรา ๓๕ คำเดิมที่ว่า “บุคคลใดได้รับทรัพย์สินของผู้ตายภายใน ๓ ปี” ในตอนนี้ ขอแก้เป็นว่า “บุคคลใดได้รับทรัพย์สินที่ผู้ตายได้ให้ภายใน ๓ ปี” คือในคำอังกฤษว่า กัฟท์ (gift) ที่ผู้ตายได้ให้ภายใน ๓ ปีแล้ว ความต่อไปที่ว่า “ท่านว่า ต้องเสียอากรมรดกเว้นไว้แต่การให้” ในขณะนี้แก้เป็นว่า “เว้นไว้แต่การรับทรัพย์สินที่ให้ ตามที่ระบุไว้ในมาตรา ๗” ข้าพเจ้าขออ่านซ้ำให้ฟัง อีกที่ มาตรา ๓๕ บุคคลใดได้รับทรัพย์สินที่ผู้ตายได้ให้ภายใน ๓ ปี ก่อนเวลาตาย ท่านว่าต้องเสียอากรมรดก เว้นไว้แต่การรับทรัพย์สินที่ให้ตามที่ระบุไว้ในมาตรา ๗ นี้เป็นข้อที่คณะกรรมการขอแก้ แต่ขอจะอธิบายกันอีกต่อไปหรือไม่ก็สุดแล้วแต่ที่ประชุม

นายมนูญ บริสุทธิ์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดสุพรรณบุรี กล่าวว่า ตอนต้นที่แก้ ดีแล้ว แต่ตอนปลายที่ว่า เว้นไว้แต่ทรัพย์สินที่ให้ตามที่ระบุไว้ในมาตรา ๗ นั้นยังไม่ถูก

หลวงวิจิตรวาทการ กล่าวว่า ถูกแล้ว ขอคงไว้ เว้นไว้แต่การรับทรัพย์สินจากผู้ตาย ซึ่งมันเงื่อนไข ยกเว้นตามที่ระบุไว้ในมาตรา ๗

ทำการแทนประธานสภา ฯ กล่าวอ้าง เจ้าของยุติคดีได้นอ
ใครจะคัดค้านบ้าง ถ้าไม่คัดค้าน จะได้ถือว่า ตามที่กรมราชการ
ขอแก้ไขมา^๕ ที่ประชุม^๕ครบแล้ว
ไม่มีผู้ใดคัดค้าน

ทำการแทนประธานสภา ฯ กล่าวอ้าง มาตรา ๓๕ ไม่มีแก้ มาตรา
๓๖ ของนายทองอินทร์

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
กล่าวอ้าง ข้าราชการขอถอน

ทำการแทนประธานสภา ฯ กล่าวอ้าง เจ้าของขอถอน ถ้าที่
ประชุม^๕ไม่คัดค้าน จะได้ยอมให้ถอนตามนั้น
ไม่มีผู้ใดคัดค้าน

ทำการแทนประธานสภา ฯ กล่าวอ้าง มาตรา ๓๗ ขุนเสนาบดี
ขอแก้ คำว่า “สองปี” ในบรรทัดที่ ๕ เป็น “หนึ่งปี”

ขุนเสนาบดี ผู้แทนราษฎรจังหวัดร้อยเอ็ด กล่าวอ้าง ความจริง
ตามหลักที่คณะกรรมการได้วางไว้ ในมาตรา^๕ ในบรรทัดที่ ๓ และ
ที่ ๔ ต่อกัน เวลานั้นช้าถึง ๒ ปี^๕ ก็มองเห็นได้ชัดๆแล้วว่า
ท่านประสงค์^๕ที่จะผ่อนผันหาทางให้คุณแก่ทนาย^๕ ผู้ที่จะรับทรัพย์สินมรดก
นั้นช้าเกินกว่า ๒ ปี ถ้าหากว่าทรัพย์สิน^๕เปลี่ยนแปลงไป อาจขอ
ให้ลดราคาใหม่ก็ได้ แต่สำหรับความเห็นของข้าพเจ้าเห็นว่า ที่ให้

นั้นเข้าไปถึง ๒ ปี^{๕๕} เป็นการนานมากเกินไป ควรจะแก้เป็น ๓ ปี
ถ้าหากว่าราคาทรัพย์สินเปลี่ยนแปลง ทายาทก็จะได้ออกให้กำหนดใหม่
ในเรื่องนี้ข้าพเจ้าขอตกลงกับท่านกรรมการก่อน ว่า จะเห็นควร
ประการใด

เจ้าพระยามุขมนตรี ประธานกรรมการ ฯ กล่าวว่ ความ
มุ่งหมายที่คณะกรรมการกำหนด ๒ ปี^{๕๕} เพราะมฤตกที่ผู้รับอาจ
ได้รับเข้าเงินไป คือว่าเข้าตั้ง ๒ ปี^{๕๕} หรือเกินกว่า ๒ ปี^{๕๕} เวลาที่เงินเข้า
ไปนั้น ราคาตามที่ประเมินไว้เดิม ย่อมจะไม่คงที่ ย่อมจะเปลี่ยนแปลง
จึงได้กำหนดไว้ว่า ถ้าเป็นเวลาเกินกว่า ๒ ปี^{๕๕} แล้ว ผู้รับมฤตก
เห็นว่าราคาไม่คงที่ จะทำความตกลงกำหนดราคาใหม่ก็ได้ แต่ที่
ท่านสมาชิกเห็นว่า ควรจะกำหนดให้เร็วเข้าเป็นนัยเดียว ก็สุดแล้ว
แต่ความเห็นของสภาฯ จะเห็นสมควร

ขุนเสนาบดี ผู้แทนราษฎรจังหวัดร้อยเอ็ด กล่าวว่ เป็นที่
พอใจแล้ว

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวว่ เราพอใจที่กรรมการชี้แจง
แล้วหรือ แปลว่าขอถอนหรือ

ขุนเสนาบดี ผู้แทนราษฎรจังหวัดร้อยเอ็ด กล่าวว่ ไม่ใช่ขอ
ถอน แต่ขอให้ออก เท้าที่ข้าพเจ้าเสนอ เพื่อประสงค์จะให้ท่านแก้
ทนายที่อยู่ที่ห่างไกลจะมาในเวลา ๓ ปี^{๕๕} ทรัพย์สินเปลี่ยนแปลงเสียแล้ว

ถ้าหากว่าไม่ให้แก้ จะเป็นกรงดงโทษแก่ผู้ที่มีทรัพย์สินมรดกซ้ำ ตาม
ที่ข้าพเจ้าเห็นอย่างนั้น

นายมนูญ บริสุทธิ์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดสุพรรณบุรี กล่าวว่
ข้าพเจ้าเสนอแปรญัตติได้อย่างนั้นเหมือนกัน ที่เสนอว่า ขอแก้เป็น ๑ บ
มีเหตุผลอยู่อย่างนี้คือ ทรัพย์สินน่าจะถูกลง หรือแพงขึ้น ถ้ากำหนด
๒ บ จะไม่ถือตามราคาเดิม ถ้าเรากำหนดแต่เพียงบเดียว ถ้าทรัพย์สิน
ราคาสูงขึ้น รัฐบาลก็ได้ประโยชน์ ถ้าทรัพย์สินราคาต่ำลง เจ้าของทรัพย์สิน
ก็จะได้รับประโยชน์

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวว่ ท่านผู้ใดเห็นว่า ควรแก้เป็น
๑ บ หรือท่านผู้ใดเห็นว่าควรคงไว้ตามร่างเดิม ขอให้ลงคะแนน
ผู้ใดเห็นว่าควรแก้มี ๑๕ เสียง ผู้ใดเห็นว่าไม่ควรแก้มี ๒๑ เสียง
เป็นอันว่าให้คงไว้ตามร่างเดิม

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวว่ มาตรา ๓๘ ของ
นายทองอินทร์ อำนวยทั้ง ๓ อัน

นายทองอินทร์ ภูมิพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
กล่าวว่ มาตรา ๓๘ ข้าพเจ้าขอแก้ดังนี้ และขอตกดงกับ กรรมาธิการ
ขออ่านแต่ทีเดียว “ให้พนักงานตีราคาสิ่งสำเนาจ่ายออกกล่าว และสำเนา
บัญชีการตีราคาคงได้ระบุไว้ในมาตรา ๓๖ และ ๓๗ กับสำเนาเอกสารที่

ใช้สนับสนุนไปยังพนักงานเจ้าหน้าที่ เพื่อดำเนินอากร และให้ส่งดำเนิน
เหล่านี้ ไปให้ทายาทผู้ต้องรับผิดเสียค่าอากรด้วย ”

เจ้าพระยามุขมนตรี ประธานกรมอากร กล่าว ว่า ไม่ขัดข้อง

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าว ว่า กรมอากรไม่ขัดข้อง ถ้า
ไม่มีผู้ใดคัดค้านจะได้ ถัดว่าที่ประชุมอนุมัติแล้ว

ไม่มีผู้ใดคัดค้าน เป็นอันว่าแก้ตาม

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าว ว่า มาตรา ๓๘ ไม่มี
การแก้ มาตรา ๔๐ ไม่มี มาตรา ๔๑ ก็ไม่มี มีมาตรา ๔๒ ของ
นายสวัสดิ์ ยุวเวส ขอเพิ่มข้อความลงในสุดท้ายของมาตรา ๓๘
หนึ่ง ว่า “แต่ถ้าเป็นการจำหน่ายทรัพย์สิน ท่านว่าค่อเมื่อปรากฏว่า
ได้มีการเสียอากรถูกต้องแล้วจริง นิตกรรมระหว่างผู้จำหน่ายกับผู้รับ
จึงจะสมบูรณ์ ” ขอให้เจ้าของอธิบาย

นายสวัสดิ์ ยุวเวส ผู้แทนราษฎรจังหวัดนครสวรรค์ กล่าว ว่า
ในการที่จะขอเพิ่มข้อความขึ้น เพราะเหตุว่าอาจจะมีภาระเสียหายน
อย่างหนึ่ง คือถ้าแม้ว่าในการนี้เกิดจากการทุจริตของเจ้าของทรัพย์สิน
ที่ต้องเสียอากร เช่นอย่างต้องการจะขายที่ดินเพื่อเสียอากร เจ้าของทรัพย์สิน
นั้น ถ้าแม้ว่าจะทุจริต ตั้งใจจะขายเพื่อเสียอากรจริง แต่ว่าได้เงินมา
แล้วไม่เสียอากร ผู้รับชดก็ได้กรรมสิทธิ์ในที่ดินไป เช่นไปโอนโฉนด
มาแล้ว ไม่ไปเสียเงินค่าอากร ถ้าแม้ว่าเกิดการทุจริตขึ้นฝ่ายหนึ่งฝ่ายใด

เช่นอย่างผู้รับชื้อกั๊ด หรือผู้โอนกั๊ด สัมคบกันทำเป็นว่าโอนแล้วมาแจ้ง
ความว่าได้รับเงินไปแล้ว เป็นเหตุให้อากรที่รับไว้ยังไม่ได้รับ การโอน
นั้นทำให้เป็นการเสียหาย เพราะฉะนั้นจึงขอให้เพิ่ม

หลวงวิจิตรวาทการ กล่าวว่่า อย่างที่ท่านสมาชิกผู้หนึ่งเสนอจะ
เป็นการทำให้กฎหมายมฤคททำงานเกินหน้าที่ของกฎหมายมฤคทไป คือว่า
จะเอา การที่ไม่ปฏิบัติให้ ต้องตามกฎหมายมฤคทไปตัดสินคดีกรรมในการค้า
ขาย ซึ่งเป็นอีกเรื่องหนึ่ง คณะกรรมาธิการเห็นว่าไม่เป็นการสมควร

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวว่่า ขอให้โหวตหรือ หรือจะ
ขอถอน

นายสวัสดิ์ ยูวะเวส ผู้แทนราษฎรจังหวัดนครสวรรค์ กล่าวว่่า
ขอถอน

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวว่่า ขอถอนแล้ว ถ้าไม่มีผู้ใด
คัดค้านจะได้ ถอนไปแล้ว

ไม่มีผู้ใดคัดค้าน เป็นอันว่า ที่ประชุมอนุญาตให้ถอนได้

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวว่่า มาตรา ๕๓ ของ
นายทองอินทร์ฯ นายสอน วงษ์โต ขุนสัคนชววิฑ์ศึกษากร นายสรอชฯ
ขอเติมคำว่่า “หรือข้าหลวงประจำจังหวัด” ต่อท้ายคำว่่า “อธิบดี
กรมสรรพากร”

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
กล่าวว่่า โดยนะเพาะเรื่องนี้ กรรมาธิการก็อาจจะมืเหตุผลชัดของ

อย่างเก่า แต่จะเพราะมาตราฉบับมาตราอื่นที่เราไม่ได้มีมุตเท่า ๆ กัน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอถอน

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวคือ ท่านผู้ชื่อนี้

นายสร้อย วัฒนปาง ผู้แทนราษฎรจังหวัดลำปาง กล่าวถึงความจริงเรื่องเรื่องราวที่หลวงประจำจังหวัดเราได้พูดกันมา เป็นเรื่องหมุ่หมิม เท่าที่ข้าพเจ้าเดินเข้าไปนั้น เรื่องไม่ใช่เรื่องหมุ่หมิม เพราะตามมาตรา ๔๓ บัญญัติถึงเรื่องบุคคลผู้ต้องรับผิดชอบในการเลี้ยงอากรมฤตก หรืออากรการรับมฤตกตามพระราชบัญญัตินี้ คนใดไม่พอใจในการประเมินค่าอากรของพนักงานเจ้าหน้าที่ จะอุทธรณ์ไปยังอธิบดีกรมสรรพากร ภายใน สิบห้าวันนับแต่วันที่รับคำ บอกกล่าว การประเมินนั้นก็ได้ เมื่อพิจารณาตามมาตรานี้แล้ว จะเห็นได้ว่าอธิบดีกรมสรรพากรคนเดียว เพราะเป็นอำนาจเฉพาะตัว คนอื่นไม่มี เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วขอให้ทุก ๆ ท่านตั้งใจฟังดูให้ดีว่า ถ้าต่างจังหวัดใด ๆ เช่น จังหวัดหนองคาย นครพนม พังเหตุผลดีให้ดี ในการที่จะต้องชี้แจงเช่นนั้น เพราะเหตุว่าจะทำความลำบากแก่ผู้ทอทรณ์ที่อยู่ต่างจังหวัดใด ๆ ซึ่งไม่มีทางคมนาคมสะดวกลำบากมากที่สุด อธิบดีกรมสรรพากรอยู่ที่กรุงเทพฯ ถ้าเป็นหัวเมืองที่ไม่มีทางคมนาคมสะดวก เช่นแม่ฮ่องสอน เป็นต้น อาจจะไม่ยื่นอุทธรณ์ไม่ทันก็ได้ เพราะกำหนดสิบห้าวันเท่านั้น พวกบ้านอยู่ไกล ๆ ด้วยกันทั้งนั้น เมื่ออธิบดีกรมสรรพากรต้องกร พระยาน

คนหนึ่งมาสอบถามตามมาตรา ๔๓ นั้นแล้ว ต้องพามาถึงกรุงเทพฯ
 ความเสียหายจะมีมากเพียงไร ความจริงจะให้อำนาจข้าหลวงประจำ
 จังหวัดก็ไม่ผิดแปลกไปอย่างไร ไม่ใช่ว่าอธิบดีกรมสรรพากรมีความ
 รุ้พิเศษในการตรวจราคาไปเมื่อไร ข้าพเจ้ายังมองไม่เห็นข้าหลวงประจำ
 จังหวัด ข้าพเจ้าก็เห็นว่ามีความยุติธรรมเท่า ๆ กันนั่นเอง ถ้าเราได้แก้ไข
 ข้าหลวงประจำจังหวัดมีอำนาจรับอุทธรณ์ด้วย จะเป็นการสะดวกแก่
 ผู้ที่อยู่หัวเมืองไกล ๆ มาก

ร.ต. สอน วงษ์ โต้ ผู้แทนราษฎรจังหวัดชัยนาท กล่าววา เรื่อง
 เติมน้ำหลวงประจำจังหวัดนั้นหลายครั้งหลายหนแล้ว ท่านกรรมาธิการ
 บอกว่าหลักการก็จะรักษาไว้แต่เห็นว่า ถ้าจริงจะเต็มเหมือนที่ได้เดิมมา
 แล้วคราวก่อนและคราวนี้กัน ถ้าจริงในข้อความที่กั้นกันขอให้เดิมลง
 ไปก็แล้วกัน ถ้าจะรักษาหลักการว่าให้อำนาจเฉพาะอธิบดีกรมสรรพากร
 คนเดียว ก็ยกไว้

เจ้าพระยามุขมนตรี ประธานกรรมาธิการฯ กล่าววา ในส่วนที่ว่า
 ใครจะเป็นผู้รับอุทธรณ์ นั้นมีเป็น ๒ ตอน การรับคำอุทธรณ์ภาษีใด ๆ
 ผู้ที่จะอุทธรณ์ ไม่ต้องมายื่นต่ออธิบดีกรมสรรพากรเลย อย่างเช่นภาษี
 โรงเรือน ภาษีรายได้ อนุญาตให้ยื่นที่อำเภอ เมื่ออำเภอได้รับฉันทิน
 กอฉันทินยื่นแก่ณฑทให้ ๓๕ วัน ฉันทินเป็นข้อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัติ
 ข้าพเจ้าเข้าใจว่า รัฐมนตรีว่าการคลังคงจะได้ ออกกฎในทางปฏิบัติการ

แต่ก็ไม่จำเป็นจะต้องมาจนถึงอธิบดีกรมสรรพากร ไม่มีกฎหมายอันใดที่จะกำหนดถึงเช่นนั้น

นายสรอย ฤดีปาบ ผู้แทนราษฎรจังหวัดลำปาง กล่าวว่า ถ้าหากว่ากรมการทะเบียนรับรองได้ว่า การยื่นนั้นยื่นต่อข้าหลวงประจำจังหวัดแล้ว ข้าพเจ้าก็จะขอถอน ข้าพเจ้าพอใจแล้ว

เจ้าพระยาศรีธรรมวิเศษ กล่าวว่า ในเรื่องนี้ความจริงตามศาลในการอุทธรณ์ ต้องยื่นต่อศาลเดิม ชื่อนั้นใด ในเรื่องนั้นก็ควรจะทำเนิ่นเหมือนกันเพื่อความสะดวก คือส่งต่อข้าหลวงประจำจังหวัดในท้องที่ภายในสิบห้าวัน ไม่ใช่ส่งที่กรุงเทพฯ

นายมงคล รัตนวิจิตร ผู้แทนราษฎรจังหวัดนครศรีธรรมราช กล่าวว่า ตามที่สมาชิกหนึ่งคนในเรื่องอธิบดีกรมสรรพากร มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ได้ มีอำนาจเรียกผู้อุทธรณ์และพยาน สมาชิกผู้หนึ่งวิตกกังวลทางไกล ซึ่งข้าพเจ้าเห็นด้วย และตามที่กรมการทะเบียนไปพร้อมด้วยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง เพียงแต่ว่าการยื่นอุทธรณ์ส่วนการเรียกพยานมากรุงเทพฯ จากจังหวัดไกลๆ หรือเรียกผู้อุทธรณ์มา มีปัญหาว่าเราได้มันอย่างไรหรือ บางทีผู้ว่าจะคิดตั้งแต่ในกรุงเทพฯ ด้วยว่าการไปกรมการที่จะเรียกไปนั้นเป็นอย่างไร แต่ถ้ารัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังรับว่า มีกฎกระทรวงให้รับอุทธรณ์ก็ควรจะให้เรียก

พยานมาจังหวัด ไม่ควรจะให้มาที่กรุงเทพฯ ถ้าเมื่อเช่นนั้นแล้ว
ข้าพเจ้าก็ไม่คิดใจ

เจ้าพระยามุนเณตรี ประธานกรรมการฯ กล่าวว่า ในข้อความ
หมายเรียกหรือการไต่สวนนั้น ข้าพเจ้าเข้าใจว่า คงอยู่ในกฎของ
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง เพราะเป็นวิธีปฏิบัติการอย่างเดียวกัน
เว้นไว้แต่อำนาจการวินิจฉัยอุทธรณ์เท่านั้น ที่เป็นหลักสำคัญที่คณะ
กรรมการขอขึ้นย่นว่า ต้องเป็นอธิบดีกรมสรรพากร

นายสรอย ณฑาปราง ผู้แทนราษฎรจังหวัดลำปาง กล่าวว่า ตาม
พระราชบัญญัติ^๕ เป็นอำนาจเฉพาะตัวของอธิบดีกรมสรรพากรที่เดียว
อำนาจออกหมายเรียกก็ดี อำนาจรับอุทธรณ์ก็ดี เป็นอำนาจเฉพาะตัว
ขอให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังได้ โปรดกรุณาขยาย

เจ้าพระยาศรัทธาธรรมาธิบดี กล่าวว่า ในข้อ^๕ข้าพเจ้าก็เห็นออกอยู่
ผู้ขาดในชั้นอุทธรณ์คือ ควรเป็นอธิบดีกรมสรรพากร. แต่เพียงการไต่สวน
ในกรุงเทพฯ อธิบดีกรมสรรพากรก็เป็นผู้ออกหมายเรียกมาเอง ใน
ต่างจังหวัดนั้น ขอเดิกลงไปว่า อธิบดีกรมสรรพากรมีอำนาจมอบหมาย
ให้ข้าหลวงประจำจังหวัดออกหมายเรียกพยานมาดัดในท้องที่ แล้ว
ส่งเรื่องราวเข้ามาพิจารณา

ขุนอินทรภักดิ์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดเพชรบูรณ์ กล่าวว่า ใน
มาตรา^๕ ในข้อที่อธิบายอยู่เอง ข้าพเจ้าได้เสนอไปแล้วว่า ขอให้

เดิมคำว่า “อนึ่งถ้าหากว่าผู้อุทธรณ์คดี พยานหลักฐานคดี อยู่ห่างไกล
 อธิบดีกรมสรรพากรจะออกไปไต่สวน ก็จะเป็นการชกช้า ด้อยเวลาดโดย
 ไร้เหตุ ท่านว่าให้อธิบดีกรมสรรพากรมีอำนาจ ที่จะร้องขอให้ข้าหลวง
 ประจำจังหวัด ให้พร้อมด้วยคณะกรรมการจังหวัดนั้น ไม่น้อยกว่า ๓ นาย
 ทำการสอบสวนไต่สวนให้ตามประเด็น ที่อธิบดีกรมสรรพากรจะได้กระทำให้
 ทักได้ เมื่อเสร็จการสอบสวนไต่สวนแล้ว ให้รวบรวมถ้อยคำสำนวนทั้ง
 หมด ส่งกลับคืนไปยังอธิบดีกรมสรรพากร เพื่อจะได้วินิจฉัยที่คดีซึ่ง
 คืบไป อำนาจที่ข้าหลวงประจำจังหวัด จะออกหมายเรียกผู้อุทธรณ์ เรียก
 พยานหรือให้นำสมุดบัญชี เอกสารมา เพื่อสอบสวน ไต่สวน เห็น
 ท่านให้ใช้ “บทบัญญัติในมาตรานี้ ที่ให้อำนาจของอธิบดีกรมสรรพากร
 นั้นบังคับ โดยอนุโลม

นายสรอย ณฑาปาง ผู้แทนราษฎรจังหวัดตาก กล่าว
 ว่าที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังแก่นักเข้าใจแล้ว แต่ข้าพเจ้า
 ก็พอใจ

เจ้าพระยาภิรมย์ภักดี กล่าวว่า ข้าพเจ้าคิดว่า เราควรจะ
 ตกกลงกันในที่นี้โดยหลักการ แล้วก็นอบให้กรมการไวยางเขียนข้อ
 เห็นจะดีกว่า คือตกลงกันในหลักการว่า ถ้าเป็นหัวเมืองแล้ว ก็มอบให้
 ข้าหลวงประจำจังหวัดมีอำนาจที่จะออกหมายเรียกพยาน หรือว่าให้นำ
 สมุดเอกสารมาประกอบการพิจารณา เพื่อส่งมายังอธิบดีกรมสรรพากร

ได้ แต่ในเวลานี้ก็เป็นเวลากระทันหัน ฉะนั้นให้กรรมการเขาไปเขียนตามหลัก โดยใช้ความเป็นอย่างที่ดีงาน

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวว่่า ขอให้ลงมติในเรื่องหลักการก่อนเปิดว่่า ถ้าเป็นต่างจังหวัด การเรียกพระยาน ให้ข้าหลวงประจำจังหวัด เป็นความสั้น ๆ ว่า ถ้าเป็นต่างจังหวัดจะมอบให้ข้าหลวงประจำจังหวัดเป็นผู้จัดการ ตามร่างอันนี้มีผู้เสนอว่่า ควรมอบให้กรรมการไปร่างมาใหม่ตามหลักนั้น เพราะร่างเวลานี้อาจจะพลาดไป ท่านผู้ใดเห็นชอบด้วย

นายมงคล รัตนวิจิตร ผู้แทนราษฎรจังหวัดนครศรีธรรมราช กล่าวว่่า ดูเหมือนกรรมการกำลังเขียนอยู่เกือบจะจบแล้ว

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวว่่า กรรมการจะเขียนเดี๋ยวนี้นหรือ

หลวงวิจิตรวาทการ กล่าวว่่า เขียนเดี๋ยวน

หลวงวิจิตรวาทการ กล่าวว่่า ขอเติม เพื่อที่จะให้ได้ผลตามที่สมาชิกต้องการ คณะกรรมการขอเสนอให้เพิ่มความวรรคด้วย คือในมาตรา ๔๓ บรรทัดที่ ๕ คำว่่า “อธิบดีกรมสรรพากรมีอำนาจให้เติมก่อนจากคำ ที่มีอำนาจนั้นว่่า “หรือมอบอำนาจให้ข้าหลวงประจำจังหวัด” เมื่อเติมแล้ว ความเป็นว่่า “อธิบดีกรมสรรพากรมีอำนาจหรือมอบอำนาจให้ข้าหลวงประจำจังหวัดออกหมายเรียกผู้ถูกรณ...”” แล้วแต่นั้นต่อไปความเหมือนเดิม

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวหา พอใจหรือไม่

นายสรวย ฌด่าปาง ผู้แทนราษฎรจังหวัดด่าปาง กล่าวหา
เรื่องอุทธรณ์ ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังก็ได้อธิบายมาแล้ว
ว่าขอให้เป็นเวลาของอธิบดีกรมสรรพากร และคำอธิบายอันนั้นก็ต้อง
ตามความมุ่งหมายของคณะกรรมการ แต่จำกัดเวลา ๓๕ วัน ควร
จะขยายออกไปเป็นสัก ๓๐ วัน เมื่อจังหวัดที่ไกลๆ เช่นเมืองอุดร
จังหวัดเลย เป็นต้น จะมาไม่ทัน

หตวงวิจิตรวาทการ กล่าวหา คือ ๓๕ วันนั้นเป็นเวลายืน ยืนต่อ
ข้าหตวงประจำจังหวัดได้

นายสรวย ฌด่าปาง ผู้แทนราษฎรจังหวัดด่าปาง กล่าวหา ถ้า
อย่างนั้นก่อนอุทธรณ์ที่ข้าหตวงประจำจังหวัดได้

หตวงวิจิตรวาทการ กล่าวหา ได้

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวหา ตามที่คณะกรรมการเพิ่มเติม
เต็มนี้ ถ้าไม่มีผู้ใดคัดค้านก็จะได้ ถอดที่ประชุมไว้รับรองแล้ว

ไม่มีผู้ใดคัดค้าน เป็นอันว่าที่ประชุมยอมให้เพิ่มตามนั้น

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวหา มีต่อไปอีกในบรรทัดสุดท้าย
ของวรรค ๓ มาตรา ๕๓

เจ้าพระยาศรีธรรมวิบาล กล่าวหา บรรทัดที่ ๕ ที่ว่า "อธิบดี
กรมสรรพากรมีอำนาจออกหมาย....." ข้าพเจ้าอยากจะขอให้แก้ว่า

“อธิบดีกรมสรรพากรมีอำนาจ หรือมอบอำนาจ ให้เจ้าหลวงประจำจังหวัดออกหมาย.....” คือเมื่อพูดถึงเจ้าหลวงประจำจังหวัดก็คือเป็นหัวเมือง ถ้าในกรุงเทพฯ ก็อธิบดีกรมสรรพากร

หลวงวิจิตรวาทการ กล่าวว่า เรื่องนี้ได้อธิบายมาแล้ว ถ้าหากว่าในกรุงเทพฯ ก็อธิบดีกรมสรรพากร คือแปลว่า ในเรื่องนี้เรามีได้หมายความว่า ในหัวเมืองอธิบดีกรมสรรพากร จะต้องมอบอำนาจ ให้เสมอไป อธิบดีอาจจะไม่ให้เสมอไปก็ได้ ก็อาจจะเป็นหัวเมืองที่อยู่ใกล้ๆ อธิบดีกรมสรรพากรอาจจะไปเองก็ได้ อยู่ในอำนาจของอธิบดีกรมสรรพากร ว่ารายไหนจะมอบหรือไม่มอบ

เจ้าพระยาศรีธรรมมาธิบดี กล่าวว่า เห็นใจแล้ว

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวว่า บรรทัดสุด นายมงคลขอให้เติมคำว่า “ให้สัมจริงตาม” ตรงระหว่างคำ “สนับสนุน” กับคำว่า “คำร้องของคน”

นายมาด รตนวิจิตร ผู้แทนราษฎรจังหวัดนครศรีธรรมราช กล่าวว่า เติมคำว่า “ให้” คำเดียว ซึ่งได้รับเหตุผลจากกรมการคลังก่อนแล้ว ข้าพเจ้าขอถอน ในมาตราที่ข้าพเจ้าได้เสนอไว้เป็น ๒ ตอน คือมาตรา ๔๓ บรรทัดที่ ๕ นั้นขอถอนแล้ว มาตราเดียวกันบรรทัดที่ ๑๒ ดังที่ต่อนั้น ขอเสนอให้เติมคำว่า “ให้สัมจริงตาม” ตรงระหว่างคำว่า “สนับสนุน” กับคำว่า “คำร้องของคน” อ่านได้ความว่า “สนับสนุน

สัญญาให้สัตยาธิษฐานตามคำร้องของคน” อยากจะถามกรรมมาธิการว่าชัดข้อ
หรือไม่

หลวงวิจิตรวาทการ กล่าวว่า ในเรื่องนี้ เข้าใจว่า อยู่ในอำนาจ
ของฝ่ายบริหารที่จะพิจารณา ถ้าไม่สัตยาธิษฐานรับไม่ได้

นายมงคล รัตวิจิตร ผู้แทนราษฎรจังหวัดนครราชสีมา
กล่าวว่า ตามที่ข้าพเจ้าติดใจอยู่นั้น คือเราจะให้อำนาจแก่ฝ่ายบริหาร
เกินไปได้ ซึ่งอาจจะเป็นที่เดือดร้อนแก่ราษฎรก็ได้ ในฐานะที่ข้าพเจ้า
เป็นผู้แทนราษฎร ก็ว่า ในบางกรณีที่เขาอุทธรณ์มา ในเอกสารก็ดี
ในอุทธรณ์ก็ดี ได้เห็นจุดพียงพอแล้ว แต่ถ้าหากว่าในกรณีนั้นเอง
เขาอาจจะอุทธรณ์อุทธรณ์เสียเลยก็ได้ โดยเหตุที่เจ้าพนักงาน หรือใคร ๆ
ก็ตาม อ้างว่าไม่นำหลักฐานมา เพราะฉะนั้นเราเขียนหนังสือเพียง ๓ ตัว
อย่าให้ลำบากแก่ราษฎรที่จะมาอุทธรณ์ ซึ่ง คณะกรรมมาธิการเพิ่มเติม
ท้าย ข้าพเจ้าคิดว่าเราถนัดเสียเล็กน้อยดีกว่า แล้วได้ผลมาก เพราะฉะนั้น
จึงได้เสนอให้เดิมคำว่า “ให้สัตยาธิษฐานตามคำร้องของคน” กรรมมาธิการ
ชัดข้อหรือไม่

เจ้าพระยามุนเณศรี ประธานกรรมมาธิการ กล่าวว่า ตามที่ท่าน
สมาชิกเสนอขึ้น ดูเหมือนว่าจะให้เป็นประโยชน์แก่ราษฎร แต่ที่ที่จริง
ถ้าพิจารณาให้ดีแล้วอาจจะให้โทษแก่ราษฎร “ผู้อุทธรณ์กันโดยสะดวก
ไม่ปฏิบัติตามหมายเรียก หรือไม่ยอมตอบคำถามเมื่อซักถาม หรือไม่

นำพระยานและหลักฐานมาสนับสนุนให้สมจริงตามคำร้องของคน” เมื่อ
นำพระยานหลักฐานมาสนับสนุนแล้ว เจ้าหน้าที่เห็นว่าไม่สมจริง ก็กลับจะ
เป็นโทษ

นายมงคล รัตนวิจิตร ผู้แทนราษฎรจังหวัดนครศรีธรรมราช
กล่าวว่า ที่ท่านประธานกรรมาธิการว่ามาเมื่อก่อนหน้าฟัง แต่เมื่อนำพระยาน
มาสนับสนุนแล้ว จำนวนย่อมปรากฏอยู่ ถ้าจะคิดเสีย ต่อ ๆ แล้ว
จำนวนนี้เองย่อมทำให้อุทธรณ์ได้ จะว่าเป็นโทษแก่ราษฎรก็ไม่เชิง
แต่ว่าถ้ากรรมาธิการขัดข้อง ข้าพเจ้าก็ขอถอน

หลวงวิจิตรวาทการ กล่าวว่า ในเรื่องขัดข้องก็ไม่ขัดข้อง สุด
แล้วแต่สภาฯ แต่เห็นว่าเดิมหรือไม่เดิมนั้นก็กินความเท่ากัน คือเราจะ
มัดฝ่ายบริหารนั้น เดิมกับไม่เดิม ก็มีผลเท่ากัน

นายมงคล รัตนวิจิตร ผู้แทนราษฎรจังหวัดนครศรีธรรมราช
กล่าวว่า เพื่อให้เสียเวลา ข้าพเจ้าขอถอน

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวว่า ยังมีของขุนอินทรภักดี ใน
บรรทัดนั่นเอง ขอเดิมนั้นว่า “โดยไม่มีเหตุอันควร” ลงใน
ระหว่างคำว่า “ของคน” กับ “ผู้นั้น” เมื่อได้ขยับไปแล้ว ใจความ
คล้ายกัน จะถอนหรือไม่

ขุนอินทรภักดี ผู้แทนราษฎรจังหวัดเพชรบูรณ์ กล่าวว่า
ตามความในมาตราปรากฏว่า ถ้าหากว่าผู้อุทธรณ์ไม่นำพระยานหลักฐาน

มาต้นับสนุน ผู้นั้นก็หมดสติจึจะอุทธรณ์ เมื่อนักไปถึงพระราชบัญญัติ
วิธีพิจารณาความแพ่ง จะเห็นว่า พระราชบัญญัตินี้ร้ายมากไปกว่า
พระราชบัญญัตินั้นมาก เพราะ ตามหลัก พระราชบัญญัติ วิธี พิจารณา
ความแพ่ง การที่เขาขาดพยานหลักฐานที่จะนิมนั้น ถ้าหากว่าเขามี
ความจำเป็นที่จะนำมาไม่ได้ เขาก็มีสิทธิที่จะยื่นคำร้องขอให้ศาลดัด
พิจารณาคดีได้ แต่ในพระราชบัญญัตินี้ไม่มีเช่นนั้น ข้าพเจ้าจึง อยาก
ขอให้เติมว่า “ โดยไม่มีเหตุผลอันควร ” เพราะว่ามีบางที่เขามีเหตุผลอัน
ควร โดยเหตุว่ามาคิดน้ำบ่าง อะไรบ้าง ขันน้ำไม่ได้ สะพานขาด
คั้งนี้ เป็นต้น เขาไม่นำพยานมาก็จะเป็นการคัดสิทธิเขาเกินไป

หลวงวิจิตรวาทการ กล่าววว่า ในเรื่องที่ว่า โดยไม่มีเหตุผลสมควร
หรือไม่สมควร คณะกรรมการเข้าใจว่า เป็นหลักทั่วไปของกฎหมาย
การที่ไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ใช่ว่าเจ้าหน้าที่จะมีความวิกลจริต ถึงไม่
บัญญัติไว้ อย่างไร ๆ ก็มิทางขอให้พิสูจน์ได้ แต่อย่างไรก็ดี สุดแต่
แต่ที่ประชุม จะให้เติมลงไป ถ้าเติมลงไปก็ไม่มีผิดพลาดอย่างไร

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าววว่า ท่านผู้ใดเห็นว่า ควรเติม
คำว่า “ โดยไม่มีเหตุผลอันควร ” ในระหว่างคำ ๒ คำนั้น

เจ้าพระยาศรีธรรมราชเบศ์ กล่าววว่า เรื่องนี้ เป็นเรื่องที่จะเคยไม่
ปฏิบัติ เพราะฉะนั้น ถ้าหากว่าไม่ได้จะเคย เป็นแต่ว่ามีเหตุจำเป็น ก็

มาขบวนใหญ่ลงบนรถเรื่องหนึ่ง แต่ในเรื่องนี้แหละ เป็นอีกเรื่องหนึ่ง
เป็นอันว่าไม่ได้ตั้งใจ

ขุนอินทรรักษ์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดเพชรบูรณ์ กล่าวว่าการ
ละเอียดหรือไม่ละเอียด เป็นการจำเป็น เป็นของคู่กัน ถ้าหากว่าเขามาคิด
หน้า หรือว่าคิดข้าง คิดเลื้อ เขามาจากบ้าน มาไม่ได้ ก็เป็นการ ละเอียดไม่
ได้ เพราะมาไม่ได้ ทั้งพระยามและทั้งตัวคนมาไม่ได้ สะพานขาด
ข้ามไม่ได้ ระบายน้ำก็ไม่ได้ นึกถึงความจำเป็น ในที่นี้ เพราะเหตุ
ว่า การที่เขาขาดนั้น เมื่อเขามีเหตุผลอันสมควรก็ต้องพิจารณาให้เขาไป
ที่อื่น ข้าพเจ้าพูดกับคนที่อยู่ไกล ๆ มิใช่ในพระนคร ถ้าหากว่า คนอยู่
ในจังหวัดพระนคร เขาละเอียดไม่มา ก็ควรตัดสิทธิ แต่สำหรับคนอยู่
ห่างไกล

ทำการแทนประชาชนสภาฯ กล่าวอ้าง ท่านผู้ใดเห็นว่า ควรเติม
คำว่า “โดยไม่มีเหตุอันสมควร” ตัวระหว่งคำว่า “ของคน” กับ
“ผู้ชน” หรือท่านผู้ใดเห็นว่า ควรคงไว้ตามร่างเดิม ขอให้ตั้งคะแนน
ผู้เห็นว่า คงไว้ตามร่างเดิม มี ๓๐ เสียง ผู้ที่เห็นว่า ควรเติม
มี ๕๗ เสียง เป็นอันว่าให้เติม

ทำการแทนประชาชนสภาฯ กล่าวอ้าง ท่านผู้ใดเห็นว่า ควรเติม
ขรรฆิเบศ หน้า ๓๘ บรรทัดที่ ๒ ขอให้ตัดคำว่า “หรือการ
ตีความหมายในพระธรรมนูญนี้” ออก

เจ้าพระยาศรีธรรมเกษร กัจจาวว่า ที่ข้าพเจ้าขอตักตมเพื่อจะให้
 เหมือนกับพระราชบัญญัติกฎหมายภาษีกวอย่างอื่น ๆ เช่นภาษีเงินได้
 ภาษีการค้า ภาษีธนาคาร และประกันภัย เป็นต้น ไม่เห็นว่า “หรือการ
 ตักความหมายในพระราชบัญญัตินี้” ที่ยอมให้มาอุทธรณ์ คือข้อนี้ต่าง
 นั้นเกี่ยวกับการทบทวนคดีที่ตนเอง โดยเหตุที่ว่า เมื่อเสร็จแล้วจะ มา
 อุทธรณ์ไม่ได้ เว้นแต่ว่าอธิบดีกรมสรรพากรจะตั้ง ในกรณีที่
 ทบทวนคดีอุทธรณ์มาได้หรือไม่ได้ เป็นบัญญัติกฎหมาย นอกจากนั้น
 อุทธรณ์มาไม่ได้

เจ้าพระยามุนษยมนตรี ประธานกรรมการฯ กัจจาวว่า ข้าพเจ้า
 การที่ความหมายในพระราชบัญญัตินี้ คือเราให้สิทธิในการที่จะอุทธรณ์
 ไม่ใช่แต่ว่าเรื่องละเอียด ให้สิทธิในการอุทธรณ์ สำหรับการตีความหมาย
 ในพระราชบัญญัตินี้ความวิคกัน เพราะพระราชบัญญัติอากรมฤคณเป็น
 อากรที่เก็บจากหลักทรัพย์ แล้วมีเงื่อนไขแยกแยะหลายประการ ผิดจาก
 ภาษีเงินได้ ภาษีการค้า ภาษีธนาคาร และประกันภัย นั้นเป็นภาษีที่เก็บ
 จากหลักทรัพย์ ภาษีการค้าและอะไร ๆ ผิดกันมากทีเดียว เงื่อนไขและ
 อะไรผิดกันต่าง ๆ กรรมการจึงได้หาข้อลงด้วยเพื่อให้อุทธรณ์ได้
 ไม่ขัดปาก ไม่ใช่ภาษีกวได้ ภาษีการค้า ซึ่งมีเดี่ยวกจะแล้วกันไป
 แต่ว่าทั้งนี้สุดแล้วแต่ที่ประชุมจะเห็นสมควร

ทำการแทนประธานสภาฯ กัจจาวว่า พอใจหรือไม่

เจ้าพระยาศรีธรรมราชเบศ์ กล่าวว่่า เรืองนทชาพเจ้าชชศคือทระ
ให้อุทธรณ์มาได้เกี่ยวแก่ปัญหากฎหมายที่ย่อมจะมีได้ แต่การตีความ
นั้นคือว่าพระราชบัญญัติต่าง ๆ ที่วางมาแล้ว ที่ขอแก้ไขเพื่อให้ได้ระเบียบ
เดียวกัน

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวว่่า ท่านผู้ใดเห็นว่าควรตัด
ความว่่า “หรือการตีความหมายในพระราชบัญญัติ” ออก คือตัด
ออกเสียทั้งหมด คงเหลือแต่ในบรรทัดนั้นว่่า “การหมคดีทริ” หรือ
ท่านผู้ใดเห็นว่าควรคงไว้ตามร่างเดิม โปรดลงคะแนน

ผู้ที่เห็นว่าควรคงไว้ตามร่างเดิม มี ๔๓ เสียง ผู้ที่เห็นว่าควร
ตัดออก มี ๒๓ เสียง เป็นอันว่่าให้คงไว้ตามร่างเดิม

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวว่่า มาตรา ๔๔ ของรัฐธรรมนูญ
วิศศึกษากร นายสรอยฯ นายสอนฯ และนายทองอินทร์ฯ ขอเติมคำ
ว่่า “ข้าหลวงประจำจังหวัด” ต่อท้ายคำว่่า “อธิบดีกรมสรรพากร”

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ร.ค. สอน วงษ์โต และ นายสรอย
ณดัวปาง ขอดอน

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวว่่า ถอนไปแต่ทั้งหมดทุกคน คือ
ไปมาตรา ๔๔ ของรัฐธรรมนูญฯ นายสรอยฯ นายสอนฯ นายทอง
อินทร์ฯ ขอเติมคำว่่า “ข้าหลวงประจำจังหวัด” ต่อท้าย “อธิบดี
กรมสรรพากร” เจ้าของขอดอนทั้งหมด มาตรา ๔๖ หน้า ๒๐ บรรทัดที่ ๒

หลวงวิจิตรวาทการ กล่าวว่ ในมาตราต้นที่เราอ้างถึง
พิจารณาความเพ่ง เพื่อจะไม่ต้องหยิบเอาข้อความอื่นๆ มาถ่วงให้
มากไปโดยไม่จำเป็น ถ้าเมื่อเราจะเติมว่า อย่างวิธีตั้งหมายเรียกจำเลย
ในวิธีพิจารณาความแพ่ง มันก็ทำได้เช่นเดียวกันนั่นเอง ก็บ่งค้หมาย
ไว้ที่ประตูบ้าน ไม่มีวิธีอื่น เพราะฉะนั้นการที่เติมเข้ามาเช่นนั้น นอก
จากทำให้ข้อความในกฎหมายยาวไปอีก ๒ วรรคแล้ว ก็ไม่มีผลอะไร

นายสวัสดิ์ บุระเวศ ผู้แทนราษฎรจังหวัดนครสวรรค์ กล่าวว่
ข้าพเจ้าขอถอน

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวว่ ขอถอนไปแล้ว มาตรา ๔๗...

นายมนูญ บริสุทธิ์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดสุพรรณบุรี กล่าวว่
มาตรา ๔๖ บรรทัดที่ ๔ วรรคแรก ส่งแปรญัตติไปด้ว้ ขยาก็ถาม
กรรมาธิการ เชื่อว่าคงไม่ขัดข้อง “ซึ่งมีอายุเกินกว่า ๒๐ ปี” คำว่
เกินกว่า อายุจะเกินไม่ต่ำกว่า

หลวงวิจิตรวาทการ กล่าวว่ กรรมาธิการไม่ขัดข้อง

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวว่ มาตรา ๔๗ นายสวัสดิ์
บุระเวศเสนอว่าความตั้งแต่มาตรา ๔๗ ถึงมาตรา ๕๑ นั้น ควรรวมเป็น
มาตราเดียวกันได้ เมื่อรวมกันแล้วอ่านว่าอย่างนี้ “บุคคลใดยึดถือ
ครอบครองหรือรั้งมฤตของผู้ตาย เมื่อทราบการตายหรือพิสุจน์ได้
ว่า ได้ทราบว่ผู้ตายตายไปแล้วนานกว่า ๒ เดือนโดยไม่แจ้งการตาย

แต่เดชะบุญที่ทรัพย์สินของผู้ตาย ท่านให้ ถ้อยคำเจตนาปกปิดแต่ข้อ
อากรตามพระราชบัญญัตินี้ ให้จำกัดไม่เกิน ๑ ปี หรือปรับไม่เกิน ๑๐๐๐
บาท หรือทั้งปรับและจำคุกแต่กรณี”

หุดจวิจิตรวาทการ กล่าวว่ ขอให้คงถงกันเสียก่อนว่าใน
หมอดนทงหมอด เราจะทำ บินมาตราเดียวหรือหลายมาตราอย่าง
กรรมาธิการได้ยกมานั้น คึงที่ยกกัน ทำให้การ ไขักฎหมายและการ
ปฏิบัติตามกฎหมาย่างง่ายขึ้น

นายสีวั้งดี บุระเวต์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดนครสวรรค์ กล่าวว่
ในการที่ได้เสนอขอให้เปลี่ยนวิธีการหรือบทลงโทษอันนี้ เพราะเหตุว่า
ได้พิจารณาเห็นว่าบทที่จะลงโทษตามที่กรรมาธิการได้ร่างไว้นั้น ทุกสิ่งทุก
อย่างดูเหมือนว่าจะต้องลงโทษไปทั้งนั้น ถ้าแม้ว่าได้มีการคำนึงถึง
ราคาทรัพย์สิน ได้ส่วนว่าเป็นเท่าใด ก็ต้องมีคามผิด ถ้าแม้ว่าทรา
นั้นแล้ว เห็นว่าเป็นการปิดโอกาสไม่ไห้ราษฎรได้รับความได้โดย มีว่
เท่าที่ได้กล่าวมาเดีวนี้ ถ้อยคำเป็นความผิด เพราะฉะนั้นจึงขอให้
ถือหลักการสำคัญที่ว่า ถ้าพิสูจน์ได้เจตนาอันแท้จริง ที่จะปกปิดภาษี
อากรแล้วจึงจะลงโทษ ส่วนอย่างอื่นขอให้เป็นไปตามวิธีพิจารณาความ
แพ่ง ในพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาความแพ่งเป็นไปอย่างไรก็ให้เป็น
ไปตามนั้น ไม่ควร จะเอาโทษปรับหรือโทษจำ จึงขอแก้ไขให้ลง
โทษเพียงมาตราเดียวอย่างก่กต่างมาเดีวนี้

หลวงวชิรนิติปรีชา ผู้แทนราษฎรจังหวัดสตงนคร กล่าวว่
 ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ควรรวมทง ๕ มาตราเป็นมาตราเดียวกัน เพราะเหตุ
 ว่าลักษณะความผิดต่างกันมาก บางมาตราเป็นความเล็กน้อยเท่านั้น
 ปรับเพียงไม่เกิน ๕๐๐ บาทก็มี จะไปรวมกันและลงโทษทั้งจำทั้งปรับ
 นั้นไม่ได้ ควรจะเป็นไปตามร่างเดิมที่กััดแล้ว

พระพิณิจนากกร วัชรอง

ว่าการแทนประธานสภาฯ กล่าวว่ นี่เป็นการรวมหลาย ๆ มาตรา
 เข้าเป็นมาตราเดียวกัน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอเปิดโอกาสให้สมาชิก
 ตรวจสอบตราเสียให้เรียบร้อยแล้วจึงจะลงมติ

ขุนพิเคราะห์หัดดี ผู้แทนราษฎรจังหวัดสุโขทัย กล่าวว่
 การที่จะรวมทง ๕ มาตราสำหรับการกระทำผิดทงต้น ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่
 เห็นชอบด้วยวิธีของกฎหมาย เพราะตามกฎหมายเช่นกฎหมายลักษณะ
 ตักทวิญ ก็มีการลงโทษหลายอย่าง คือตักในเขต กลางวันมีโทษสถาน
 หนึ่ง ตักในเขตกลางคืนมีโทษสถานหนึ่ง ตักข้างม้าโคกระบือก็เหมือน
 กัน ตัก ๓ ตัวมีโทษอย่างหนึ่ง ตักหลายตัวมีโทษอย่างหนึ่ง ที่กรรมการ
 ได้ร่างมานี้ ก็ต้องอาศัยหลักกฎหมายเหมือนกัน เพราะฉะนั้นเห็นว่เป็น
 การชอบแล้ว ไม่ควรระแก้ไข

นายมงคล รัตนวิจิตร ผู้แทนราษฎรจังหวัดนครศรีธรรมราช
 กล่าวว่ ข้าพเจ้าขอวัชรอง และขอเสนอให้ โฉดได้เฉย

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวว่ ท่านผู้ใดเห็นว่าควรระรวม
ทั้งแต่มาตรา ๔๗ ถึงมาตรา ๕๓ เป็นมาตราเดียวกันอย่างที่ท่านผู้ใด
หรือท่านผู้ใดเห็นว่าควรแยกมาตราไว้ตามเดิมโปรดลงมติ
ที่ประชุมลงมติให้คงไว้ตามเดิม

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวว่ มีในมาตรานั้นเอง นาย
สตัน วงษ์โต ขอให้เติมคำว่า “รู้อยู่แล้ว” ลงในระหว่างคำว่า “ผู้
ใด” กับคำว่า “ไม่ทำคำบอกกล่าว” ในบรรทัดที่ ๓. อ่านเป็นว่า
“ผู้ใดรู้อยู่แล้วไม่ทำคำบอกกล่าว.....”

ร.ต. สอน วงษ์โต ผู้แทนราษฎรจังหวัดชัยนาท กล่าวว่
การที่ข้าพเจ้าเสนอให้เติมคำว่า “ผู้ใดรู้อยู่แล้วไม่ทำคำบอกกล่าว” และ
ให้ขีดฆ่า “เว้นไว้แต่โดยเหตุสุดวิสัย” ข้าพเจ้าอยากจะตกลงกับท่าน
กรรมาธิการว่า ขอให้ผู้อ่านเข้าใจว่ามฤตกรรมนี้ให้ ผู้ต้องหาแล้ว แต่
ว่าเหตุสุดวิสัยนั้นเป็นการพิสูจน์ยาก ถ้าเราไม่รู้แล้วก็เป็เหตุสุดวิสัย
ได้ ถ้าเรารู้แต่จไม่เป็เหตุสุดวิสัย แต่ยากที่จะพิสูจน์ว่ารู้หรือไม่รู้

เจ้าพระยามหมตรี ประธานกรรมาธิการฯ กล่าวว่ อย่างที่
ท่านสมาชิกเสนอขึ้น ก็ใครบอยู่แต่จว่าถ้าไม่รู้ ก็เป็เหตุสุดวิสัย เพราะ
ฉะนั้นจะแกว่ “รู้อยู่แล้ว” หรือไม่แกก็มผลเหมือนกัน เมื่อไม่รู้ก็
เป็เหตุสุดวิสัยเท่านั้น

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวว่าจะ พอใจหรือไม่ ถ้าไม่พอ
ใจจะได้โหวต

ร.ต. สอน วงษ์โต ผู้แทนราษฎรจังหวัดชัยนาท กล่าวว่าจะ
พอใจแล้ว ขอลง

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวว่าจะ มาตรา ๔๘ ไม่มีแก้ มาตรา
๔๘ ของนายทองอินทร์ฯ ขอให้เติมคำว่า “พระยาน” ลงหน้าคำว่า
“ผู้” บรรทัดแรกอ่านเป็นว่า “พระยานผู้ใดอยู่แล้ว.....”

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
กล่าวว่า ในมาตรา ๔๘ นี้เหมือนประสงค์จะลงโทษพระยานอย่างเดียวน
คงไม่ประสงค์จะลงโทษโจทก์ด้วย ถ้าเราใช้คำว่า “ผู้ใด” เป็นความ
รวมเกินไป อาจจะมีคนอื่น ๆ ด้วย ที่ข้าพเจ้าขอเพิ่มคำว่า
“พระยาน” ลงไป เพื่อให้ชัดตรงกับถ้อยคำซึ่งมีความต่อไปว่า ไม่
ปฏิบัติตามหมายเรียกนั้น ที่ใช้คำว่า “ผู้ใด” ความกว้างเกินไป และ
ผู้ปฏิบัติตามกฎหมายอาจจะทำให้กฎหมายเสียรูปไปก็ได้

ขุนอินทรภักดี ผู้แทนราษฎรจังหวัดเพชรบูรณ์ กล่าวว่า ใน
มาตรา^๕ข้าพเจ้าก็ได้เสนอเข้าไปเหมือนกัน คำที่ว่าผู้ใดอยู่แล้ว หรือ
จงใจไม่ปฏิบัติตามหมายเรียกของเจ้าพนักงานตาม พระราชบัญญัติ^{๕๘๕}นี้ให้
แจ้งข้อความหรือให้นำพยานหลักฐานมาแสดง ความในมาตรา^๕
ประหนึ่งว่าจะให้รวมมาตรา ๔๓ เข้าด้วย ที่ข้าพเจ้าว่า^๕ หมายความว่า

ว่าคำเหมือนกันเข้า คล้ายกับว่าจะลงโทษหรืออาจลงโทษ ถ้าหาก
 จะลงโทษผู้ถูกรณด้วยแล้ว ผิดลักษณะของกฎหมายวิธีพิจารณาความ
 พังซึ่งใช้เป็นกฎหมายอยู่ก่อนนี้ ถ้าหากว่าเขาไม่กระทำความ เขาก็
 หมกสลักที่จะรอุทธรณ์ เพราะฉะนั้นการที่สมาชิกผู้หนึ่งขอแก้ไขความ
 ในมาตราว่า “พระยานผู้ใด” เป็นการดีมาก

เจ้าพระยามุขมนตรี ประธานกรรมการ กล่าวหา ที่ท่าน
 สมาชิกได้แปรญัตตินี้ ก็มีเหตุผลน่าฟังอยู่เหมือนกัน แต่ว่า ถ้าแม่
 ว่าออกหมายเรียกผู้ใดผู้หนึ่งให้นำบัญชีหรือเอกสารมาแสดงเท่านั้น ผู้
 ที่รับหมายให้นำบัญชีหรือเอกสารนั้น จะเรียกว่าพระยานหรือ ถ้าไม่
 เรียกว่าพระยานแล้ว ก็ควรจะคงคำว่า “ผู้ใด” ไว้

ขุนอินทรมักดี ผู้แทนราษฎรจังหวัดเพชรบูรณ์ กล่าวหา ตาม
 พระราชบัญญัติ วิธีพิจารณาความแพ่งหรือระเบียบการในโรงศาล ที่เข
 ชำระกันอยู่ หากว่าผู้อ้างต้องการอ้างเอกสาร สันมุติว่าเอกสารนั้น
 อยู่กับนายอำเภอ เช่น นาย ก. เป็นนายอำเภอ เขาต้องอ้างคณาย
 อำเภอและเอกสารนั้น ๆ ด้วย แล้วเจ้าหน้าที่ก็ออกหมายเรียกพระยาน
 ตรงไปยังนายอำเภอ นั้นว่า ให้ส่งเอกสารนั้น ๆ มา เมื่อพระยานไม่ทำตาม
 พระยานต้องมีผิด นับว่าผู้ทรงหนังสือหรือผู้อารักขาตั้งชื่อพระยานต้อง
 เป็นพระยานอยู่ในตัว

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
 กล่าวว่า ตามที่กรรมการท่านนั้น ก็เป็นเหตุผลในส่วนหนึ่ง แต่
 ไม่ทั้งหมด ถ้ากรรมการจะระลึกถึงมาตรา ๔๓ ด้วย ซึ่งบังคับ
 ให้ผู้อุทธรณ์จำต้องตอบคำถามแล้ว ก็ไม่นำพระยานหลักฐานมา นี่เป็น
 บทลงโทษของโจทก์อยู่ด้วย ถ้าในมาตรา ๔๓ นี้เมื่อเราไม่ตอบคำถาม
 ให้นำหลักฐานมาแสดง เขาก็ตัดคดีสิทธิ มาตรา ๔๘ เมื่อตัดสิทธิ
 ยังถูกลงโทษในทางอาชญาอีก ข้าพเจ้าไม่อยากจะไปทางโจทก์ อยาก
 จะใช้คำใดให้ยกเว้นจากโจทก์ เห็นว่าคำว่าพระยานเป็นเหมาะกว่า

เจ้าพระยามุขมนตรี ประธานกรรมการ กล่าวว่า ในมาตรา
 เราไม่มุ่งหมายถึงโจทก์เลย เพราะว่าเมื่อโจทก์ไม่นำพระยานมา หรือ
 ไม่ตอบคำถามแล้ว เขาก็ตัดสิทธิในทางอุทธรณ์ ซึ่งมีมาตราอื่นบังคับ
 อยู่แล้ว มาตราที่ถูกยกขึ้นมานี้ว่า เรามุ่งหมายถึงพระยาน และ
 นอกจากพระยาน เรามุ่งถึงผู้ที่จะต้องนำบัญชีเอกสารหรืออะไรๆ มา
 ด้วย เราจะลงโทษผู้ชดช้อน เพราะฉะนั้นเราจะว่าลงโทษพระยานก็
 คุ้มกันไป ผู้ใดผู้หนึ่งก็กว้างไป ถ้าแม้ว่าจะเติมว่า ผู้ใดนอกจาก
 ผู้อุทธรณ์แล้ว มันก็ยาวไป ทั้งมันไวเช่นนั้นก็ไม่เห็นเสียอะไรเลย

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
 กล่าวว่า ที่ท่านประธานกรรมการว่าไม่หมายถึงโจทก์ แต่คำว่าผู้ใด
 โยงไปถึงโจทก์อยู่ ท่านประธานก็ไม่รู้ว่าเขาอย่างไร เพราะฉะนั้น

ข้าพเจ้าก็อยาก จะให้เป็นอย่างญาติของข้าพเจ้า เพราะถ้าในการพิจารณา
ทั่วๆ ไป ดูเหมือนว่าผู้ที่ผูกพันในเรื่องนี้ ก็มีเฉพาะใจทักกับพระยาน

พระยานนิตีศาสตร์ไพศาล กล่าวว่ ข้าพเจ้าคิดว่าจะแก้ปัญห
กรรมวิธีการและสมาชิกที่เสนอได้ คือใช้คำว่า “ภายในบังคับแห่ง
มาตรา ๔๓” และวิธีร่างกฎหมายก็ได้ดำเนิน อย่างนั้น

ขุนอินทรภักดี ผู้แทนราษฎรจังหวัดเพชรบูรณ์ กล่าวว่ ข้าพเจ้า
ก็ได้เสนอขอให้เดิมอย่างนั้น และได้ส่งไปแล้ว

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวว่ มีของขุนอินทรภักดี ใน
บรรทัดที่ ๔ “...หรือไม่ตอบคำถาม...” ให้เดิมคำว่า “ภายในบังคับ
แห่งมาตรา ๔๓” และมีของเจ้าคุณนิตีศาสตร์ฯ จะถอนได้หรือไม่

พระยานนิตีศาสตร์ไพศาลย์ กล่าวว่ ถอนได้ แต่ขอให้เดิม
คำว่า ภายในบังคับแห่งมาตรา ๔๓

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุตรราชธานี
กล่าวว่ ข้าพเจ้าขอถอน เพราะมีความนั้นอยู่แล้ว

หลวงวิจิตรวาทการ กล่าวว่ ถ้าจะเดิมคำว่า “ภายในบังคับ
มาตรา ๔๓” แล้ว คณะกรรมการสมควรให้เดิมอย่างทีสมาชิกได้
เสนอมาในตอนแรกมากกว่า เพราะเหตุว่ถ้าเดิมลงไปว่ “ภายใน
บังคับมาตรา ๔๓” แล้ว จะเข้าใจผิดไปว่ให้เอามาตรา ๔๓ นั้น
มาใช้ด้วย

นายเนย สุจิมา ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี กล่าวว่
เรื่องมาตรา ๕๘ นี้ เท่าที่ข้าพเจ้าได้อ่านเห็นว่าได้ความดีแล้ว ไม่
จำเป็นจะต้องไปเพิ่มหรือแก้ไขอีก ควรจะให้เป็นไปตามร่างนี้ และ
ควรจะลงมติได้แล้วในเรื่องนี้

ขุนอินทรภักดี ผู้แทนราษฎรจังหวัดเพชรบูรณ์ กล่าวว่ ไม่ขัด
ที่เดียว คำว่า "ภายในบังคับ" เมื่อคนกลุ่มผู้สงสัยอยู่เหมือนกัน นอก
จากที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๕๓ หรือว่าจะเติมคำว่า "มาตรา ๕๘ พะยาน
คนใด" หรือจะเติมคำว่า "ไม่ตอบคำถาม" ดังได้บังคับไว้ในมาตรา ๕๓

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวว่ จะลงมติในเรื่องนี้

เจ้าพระยาศรีธรรมราชโศภิต กล่าวว่ ก่อนที่จะลงมติขยาคจะ
แจ้งว่ มีอยู่ในพระราชบัญญัติหลายฉบับที่เกี่ยวกับภาษีอากร เช่น
ในพระราชบัญญัติภาษีเงินได้ ภาษีการค้า ภาษีธนาคารและประกันภัย
เป็นต้น ตามระเบียบที่ใช่มากไม่เห็นว่าข้อขัดขวางอย่างไร ก่อนที่
จะลงมติขอให้ระลึกลงข้อนี้ ไม่ควรจะแก้ เพราะได้ความดีแล้ว และ
เป็นระเบียบที่ใช่มานานแล้ว

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวว่ ท่านผู้ใดเห็นว่าควร
เติมคำว่า "พยาน" ลงหน้าคำว่า "ผู้ใด" หรือท่านผู้ใดเห็นว่าไม่ควร
เติม โปรดลงมติ

สมาชิกส่วนมากเห็นพ้องกับข้างที่ไม่ควรเดิม เป็นอันว่าประชุม
ตกลงไม่เดิม

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวว่่า มาถึงปัญหาของขุนอินทร
ภักดิ์ ขอเดิมในบรรทัดที่ ๔ ขอเดิมระหว่างคำว่า “คำถาม” กับคำว่า
“ท่านว่่า” ให้เดิมว่่า “นอกจากที่ได้บัญญัติไว้ในมาตรา ๔๓”

หลวงวิจิตรวาทการ กล่าวว่่า คณะกรรมาธิการขอเสนอให้
เอาวรรคนี้ไว้ข้างหน้า “นอกจากที่ได้บัญญัติไว้ในมาตรา ๔๓ แล้ว
ผู้ใดโดยรู้ อยู่แล้ว.....” ต่อไปตามเดิม

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวว่่า กรรมาธิการขอเพิ่มความ
ว่่า “นอกจากที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๔๓ แล้ว” ต้นบรรทัดที่ ๖ ที่
เดียว “ผู้ใดรู้ อยู่แล้วหรือจงใจไม่ปฏิบัติตาม.....” นอกนั้นความ
ตามเดิม

ขุนสุคนธ์วิฑิตศึกษากร ผู้แทนราษฎรจังหวัดสมุทรสาคร กล่าวว่่า
ก่อนที่จะลงมติในเรื่องที่กรรมาธิการขอเดิมนั้น ข้าพเจ้าขอถามกรรมาธิการ
ก่อนว่่า การที่เดิมความลงไปเช่นนั้นมีความมุ่งหมายว่่า การที่เรียก
พระยานตามที่ได้บัญญัติไว้ในมาตรา ๔๓ ไม่เป็นผิดด้วยหรือ ถ้าไม่ได้จง
ใจใช้ ก็หมายความว่าเรียกตามมาตรานั้น ก็ไม่มีความผิด ข้าพเจ้า
ขอให้ตอบในมาตรานี้

นายมงคล รัตนวิจิตร ผู้แทนราษฎรจังหวัดนครราชสีมา
กล่าวว่า ข้าพเจ้าเห็นด้วย ถ้าอย่างนั้นผู้ที่มีหมายเรียกคดีหมายแล้ว
ไม่อาจจะถูกกฏหมายซึ่งโทษในมาตราใดเลย

หลวงวิจิตรวาทการ กล่าวว่า คณะกรรมการขอถอนข้อเสนอนี้
และขอให้ไม่เค็มอะไร

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวว่า ท่านผู้ใดเห็นว่าควรจะได้
ความ “นอกจากบทบัญญัติได้ในมาตรา ๕๓” ลงข้างหน้าแห่งมาตรานั้น
ขุนอินทรภักดี ผู้แทนราษฎรจังหวัดเพชรบูรณ์ กล่าวว่า ก่อนที่
จะถอนหรือไม่ถอนนี้ ยากจะถามกรรมการว่าตามบทบัญญัติใน
มาตรา ๕๔ นี้จะเอาโทษผู้อุทธรณ์ด้วยหรือไม่ ความในมาตรา ๕๔ นี้
ไม่ได้หมายถึงผู้อุทธรณ์ ตามมาตรา ๕๓ จะเอาโทษกับผู้อุทธรณ์ ถ้า
หากว่า ไม่เอาโทษกับผู้อุทธรณ์แล้ว จะได้ถอน ถ้าหากมีคดีเกิด
ขึ้นจะได้ อย่างไรก็ดี คำของกรรมการว่าไม่เอาโทษ

หลวงวิจิตรวาทการ กล่าวว่า ความมุ่งหมายของคณะกรรมการ
ได้แสดงมาชัดเจนแล้วว่า ในมาตรา ๕๔ นี้ไม่ได้เอาโทษผู้อุทธรณ์
เพราะเหตุว่า ผู้อุทธรณ์เราต้องรับผิดชอบอยู่ส่วนหนึ่งแล้ว ในการที่เราหมด
สิทธิที่จะอุทธรณ์อยู่แล้ว

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวว่า ถอนหรือไม่

ขุนอินทรมักดิ์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดเพชรบูรณ์ กล่าวว่ ท่านว่า
อย่างไร ไม่ทราบ

ทำการแทนประธานสภา ฯ กล่าวว่ กรรมการว่ไม่มีควม
ประสงค์ที่จะตั้งโทษผู้ถูกรณ

ขุนอินทรมักดิ์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดเพชรบูรณ์ กล่าวว่ ขอ
ถอน พอใจแล้ว

ทำการแทนประธานสภา ฯ กล่าวว่ เป็นอันว่ายอมให้ถอน คณ
ตั้งว่ ไม่เติมอะไรเลย มาตรา ๕๐ นายสอน วงษ์โต เสนอขอแก้
คำว่ “ผู้ต้องรับผิดชอบคนใด” ความบรรทัดแรกที่เดีว เป็น “ผู้
จัดการมฤตคนใด”

ร.ต. สอน วงษ์โต ผู้แทนราษฎรจังหวัดชัยนาท กล่าวว่
ข้าพเจ้าขอเสนอต่อท่านกรรมาธิการว่ ควรแก้หรือไม่ควรแก้ ถ้ากรรมา
ธิการเห็นว่ไม่ควรแก้ ก็ขอถอน

เจ้าพระยามุขมนตรี ประธานกรรมาธิการ ฯ กล่าวว่ กรรมา
ธิการเห็นว่ ไม่ควรแก้เพราะเหตุว่ ผู้ที่ต้งรับผิดชอบไม่ได้หมายถึง
ผู้จัดการเลย หมายถึงทายาท

ทำการแทนประธานสภา ฯ กล่าวว่ ขอถอนหรือ

ร.ต. สอน วงษ์โต ผู้แทนราษฎรจังหวัดชัยนาท กล่าวว่ ถอน

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวว่าจะ ถอนไปแต่จ้ด ค่อยไปมาตรา ๕๑ ในข้อ ข. บรรทัดที่ ๒ ขอให้เพิ่มคำว่า “ไว้” ลงระหว่างคำว่า “หรือ” กับคำว่า “อุบาย”

หลวงวิจิตรวาทการ กล่าวว่าจะ คณะกรรมาธิการยอม

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวว่าจะ ค่อยไปของนายสอน วงษ์โต ขอแก้ไขในวรรค ๒ ที่ว่า “ไม่เกิน ๖ เดือน” เป็น “ไม่เกิน ๕ ปี” ลงโทษแรงขึ้นหน่อย

ร.ต. สอน วงษ์โต ผู้แทนราษฎรจังหวัดชัยนาท กล่าวว่าจะ ข้าพเจ้าถอน

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวว่าจะ รัฐบาลมีพระที่จะต้องไปของเครื่องนี้ไว้ เรื่องนี้เหลืออยู่แต่พิศ แต่รัฐบาลจะมีแถลงนโยบายตอบคำถามอะไรอีกบ้างหรือไม่

หลวงศักดิ์ศรีถนการ ผู้แทนราษฎรจังหวัดบุรีรัมย์ กล่าวว่าจะ ข้าพเจ้าขอโอกาสสักเล็กน้อย ที่ข้าพเจ้าได้ถามรัฐบาลไว้ว่า เมื่อไรรัฐบาลจะเปิดโอกาสให้ราษฎรทางภาคอีสานนำสัตว์พาหนะ ผ่านมายังพระนครได้ รัฐบาลว่าจะตอบ บัดนี้ยังไม่ได้ตอบ ข้าพเจ้าขอความกรุณาถามสักเล็กน้อย

นายกรัฐมนตรีนคร กล่าวว่าจะ เจ้าหน้าที่กระทรวงเศรษฐการกำลังพิจารณาอยู่จะได้ตอบให้ทราบในคราวหลัง

เด็กประชุมเวทนา ๓๗.๕๓ นาฬิกา

ร.ต. เนตร พูนวิวัฒน์
มงคล รัตนิจิตร
นายบุญ บิสิสุทธิ
พระพิไลยสุนทรการ
บุญเกษม ปิตยานนท์
ขุนประเจตสุนพันธ์
ตรวจแล้ว ๓/๓๒/๗๖
พระยาเทพหัสดิน
แทน

นายปพาฬ บุญ-หลง
นายประเสริฐ มีทมะสุนนท์
นายศิริ อินทร
นายประสิทธิ์ ศิริสุชาติ
นายบุญช่วย สุนธมัต
นายจับใจ พาหุรักษ์
นายสนั่น ประวาทะนาวิน
หลวงคหกรรมบดี
เจ้าธิการสภามุแทนราษฎร

พิมพ์ที่กองการพิมพ์ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร